

Lord
genaamd
De groote

Lister
Raffles
Onbekende.

No. 216

De mummie van Menes I

15 Cent

Pag. 10. En een oogenblik stapte Menes I voorzichtig uit zijn kist.

Elke aflevering bevat een volledig verhaal.

UITGAVE VAN DEN ROMAN-BOEK- EN KUNSTHANDEL · HEERENGRACHT 313 · AMSTERDAM

De Mummie van Menes I.

HOOFDSTUK I.

Een opzienbarende diefstal.

De heer Baxter, hoofd-inspecteur van Scotland Yard, zat in zijn particulier bureau voor zijn schrijftafel.

Hij was verdiept in een arbeid, die blijkbaar al zijn aandacht in beslag nam.

Een groote stapel paperassen lag vóór hem.

Van tijd tot tijd liet hij een tevreden geknor hooren, ongeveer als een varken, dat aan een welgevulden trog wordt gebracht.

Nu en dan stond hij op en maakte een korte wandeling naar het raam, keek dan even naar buiten, naar het gewoel in Oxfordstreet, om dadelijk weder naar zijn bureaustoel terug te keeren.

De eenige andere persoon, die in het vertrek aanwezig was, was een oude man, de secretaris van Phileas Baxter.

Zijn naam was Marholm, en hij was reeds lange jaren in dienst bij den hoofd-inspecteur, die hem hield wegens zijn buitengewone schrandereheid en waarschijnlijk niet wegens persoonlijke vriendschap, daar de oude man zich in den loop der jaren de gewoonte had aangewend, ongevroegd stekelige opmerkingen te maken, die waarschijnlijk goed bedoeld waren, maar niettemin zijn superieur menigmaal danig uit zijn humeur brachten.

Geruimen tijd hadden de twee mannen in stilte voortgewerkt.

Marholm was bezig aan het overschrijven van eenige

Raffles No. 216.

documenten en Baxter zat met zijn dik hoofd in de handen heengebogen over zijn paperassen.

Eindelijk richtte hij zich op, nam de verbazend groote sigaar uit zijn mond, keek over zijn schouder naar den hoek waar zijn secretaris zat en zeide toen op tevreden toon:

— Marholm, geloof jij ook niet, dat wij nu eindelijk kans hebben den Grooten Onbekende te pakken te pakken te krijgen?

Marholm keek op zijn beurt op, schoof zijn hoornen bril met een ruk op zijn voorhoofd en keek zijn chef met zijn kleine, zwarte muizenogjes tamelijk spottend aan.

— Wij hebben die kans reeds meermalen gehad, mijnheer Baxter! zeide hij toen. Als ik mij niet vergis, begon dat omstreeks een jaar of zes geleden — maar het kan ook wel langer geleden zijn. Van dat tijdstip af hebben we, alles bijeen gerekend, wel een kans of vijf en twintig gehad. Als gij het wilt, zou ik het trouwens nauwkeurig kunnen naslaan!

— Dat behoeft niet! zeide Baxter op kwaden toon, terwijl zijn goede luim reeds bedenkelijk aan het zakken was.

— Welnu, zoo ging Marholm onverstoorbaar door, van die vijf en twintig malen zijn wij er, geloof ik, drie of vier maal in geslaagd den onvindbaren John Raffles zoo niet te vinden, dan toch in onze handen te krijgen. Laat ik er echter dadelijk aan toevoegen,

dat hij ons ook bijna dadelijk weder ontsnapt is, zonder dat wij er zelfs in geslaagd zijn, zijn ware identiteit vast te stellen!

— Dat weet ik wel, Marholm! zeide Baxter op snauwendem toon. Daaraan behoef je mij niet extra te herinneren.

— O, ik dacht, dat gij het misschien vergeten waart, mijnheer Baxter! zeide Marholm op nederigen toon.

Baxter liep eenige malen met snelle schreden het vertrek op en neer, en hernam toen een weinig kalmer:

— Ik weet wel, dat die sluwe vos ons reeds eenige malen door de vingers is gegleden, terwijl wij al dachten hem voorgoed onschadelijk te hebben gemaakt. Maar wat niet is, kan nog komen. Eenmaal moet hij toch in de val loopen.

— En gelooft gij, dat de val nu goed gesteld is, mijnheer Baxter? vroeg Marholm, in wiens stem vrij wat ongeloof klonk.

— Ja, dat geloof ik inderdaad!

— En is het onbescheiden als ik vraag, hoe gij daarbij te werk denkt te gaan?

— Volstrekt niet, Marholm! zeide Baxter op laatdunkenden toon. Ik wensch niets liever dan je bekend te maken met mijn werkmethode! Luister dan!

Het staat nu wel vast, dat de Groote Onbekende gebruik maakt van zeer veel vermommingen.

— Ja, mijnheer Baxter, dat ben ik volkomen met u eens! Als wij aannemen, dat hij zich iederen dag van het jaar, in drie verschillende gedaante kan vertoonen, dan geloof ik dat wij nog onder de waarheid blijven!

— Nu, dat is misschien wel wat veel! hernam Baxter. Maar in ieder geval weten we, dat hij zich herhaaldelijk verkleedt en zijn uiterlijk verandert. Welnu, ik ben begonnen met aan alle kappers en costumiers in Londen last te geven dat zij aantekening moeten houden, van alle personen die bij hen komen, om zich van pruiken, valsche baarden, costumes en livreeën van allerlei aard te voorzien. Je begrijpt mijn bedoeling?

Marholm keek zijn chef met open mond aan.

Baxter stampvoette ongeduldig.

— Je begrijpt toch mijn bedoeling wel, Marholm? herhaalde hij, terwijl hij een groot stuk van zijn sigaar beet.

— Om u de waarheid te zeggen, mijnheer Baxter.. neen, ik begrijp het niet goed!

— Maar het is toch zoo helder als de dag! ging Baxter voort.

— Ik ben nieuwsgierig om het te vernemen, mijnheer Baxter.

— Vroeg of laat zal Raffles aankomen om zich een of andere pruik te verschaffen. Daar alle klanten natuurlijk goed bekend zijn zal een vreemdeling dadelijk opvallen. De desbetreffende kapper of costumier, snelt aanstonds naar de telefoon, waarschuwt mij, houdt Raffles aan de praat, en tien minuten later is de vogel geknipt! Wat zeg je daar van?

Voorloopig kon Marholm niets zeggen, want hij had nog niet de kracht gevonden zijn verbaasd geopenen mond weder te sluiten.

Toen hem dit eindelijk gelukt was, opende hij hem dadelijk weder om te zeggen:

— Mijnheer Baxter, het is een voortreffelijk plan!

— Nietwaar? riep Baxter zegevierend uit.

— Maar — er zijn toch nog enkele bijzonderheden, die mij nog wat onduidelijk, en wellicht voor verbetering vatbaar zijn!

— Zou je dat werkelijk denken?

— Ik ben er bijna zeker van!

— Laat dan eens hooren! zeide Baxter, terwijl hij weder plaats nam en zich achterover in zijn gemakkelijken stoel liet vallen.

— O, het zijn misschien maar kleinigheden! zeide Marholm vergoelijkend. Daar is bijvoorbeeld de groote kans dat Raffles reeds lang ruimschoots voorzien is van alles wat hij behoeft. Ten tweede is het niet zeer waarschijnlijk, dat een man van zijn bekwaamheid, ik had bijna gezegd van zijn genialiteit, zoo onvergeeflijk dom zou zijn dat hij zijn pruiken en zijn valsche baarden, zijn gelaatverf en wat hij nog meer noodig heeft, bij een Londenschen coiffeur of pruikenmaker zou koopen. Als hij ze niet zelf maakt, dan zal hij waarschijnlijk dat alles op het vasteland inslaan.

Het gelaat van den grooten Baxter betrok aanmerkelijk.

— Zou je dat werkelijk denken, Marholm? vroeg hij benepen.

— Ja, mijnheer Baxter, dat denk ik! En bovendien — als wij eens een oogenblik aannemen dat hij werkelijk zoo dom zou zijn en in een winkel komt, dan zou hij onmiddellijk argwaan krijgen, als hij den winkelier naar de telefoon zag loopen, en het hazenpad kiezen, lang voordat uw agenten ter plaatse zouden zijn, en gij kunt toch moeilijk bij ieder van de twee of drie duizend coiffeurs in Londen, een wachtpost van twee of drie man in hinderlaag leggen!

Het was den armen Baxter alsof hem plotseling een

emmer ijskoud water over het hoofd werd uitgegooid.

Hij wendde zich mistroostig weder naar den stapel papier die voor hem lag en schoof ze met een gebaar van teleurstelling van zich af.

Die ellendige Marholm had zijn geheelen dag weder bedorven.

En toch was de lijdensbeker van den hoofd-inspecteur van Scotland Yard hiermede nog niet tot den bodem geledigd.

Er was nog geen half uur verstreken sedert dit korte gesprek plaats greep, toen de deur geopend werd en er een brigadier van politie binnen trad.

Baxter hief het hoofd op.

— Wat wil je? vroeg hij op tamelijk norschen toon.

— Ik kom u melden, Sir, dat er een hoogstbelangrijke diefstal heeft plaats gehad in den afgelopen nacht.

Baxter sprong op alsof hij door een schorpioen gestoken was.

Zijn rood gelaat werd vaal.

— Marholm, hoor je wat hij zegt? zeide hij heesch.

— Ik hoor het maar al te goed, mijnheer Baxter! antwoordde de secretaris kalm.

— Zou — hij daar weer achter zitten? vroeg Baxter.

Marholm haalde de schouders op.

— Er worden te Londen vrij wat diefstallen bedreven, chef, waaraan Raffles volkomen onschuldig is. Als wij den brigadier de zaak eens lieten vertellen!

— Je hebt gelijk, Marholm! zeide de hoofd-inspecteur kortaf.

Hij wendde zich tot den politie-beambte en vroeg op barschen toon:

— Vertel mij eens kort wat er gebeurd is, brigadier!

— Het is in een paar woorden verteld, Sir! In den winkel van de heeren Crofton en Forbes, de bekende oudheidshandelaren in Holroyd Court, bevindt zich sedert eenige weken een Egyptische mummie, blijkbaar van groote waarde. Ik moet echter zeggen, dat ik daar geen verstand van heb, maar het is zeker dat deze mummie bestemd was voor het Britsch museum, dat er nog enkele moet hebben. Over een paar dagen zou het ding daarheen worden vervoerd. Vannacht is er in den winkel van de heeren Crofton en Forbes ingebroken, en de kist met de mummie is gestolen!

Een harde vuistslag op het tafelblad deed den brigadier verschrikt ophouden.

— Wil je mij eens zeggen, brigadier, hoe het mogelijk is, dat men in het hartje van Londen zulk een groot voorwerp ongezien kan weghalen?

De politie-beambte haalde de schouders op.

— Ten eerste is het daar een afgelegen buurt en des nachts zeer stil, Sir! De dieven — want er zijn er waarschijnlijk meer geweest, zijn door een aangrenzend huis binnengedrongen. Zij hebben vervolgens een gat in een zijmuur gemaakt en daarna een tweede gat in het plafond van den winkel. Een hunner heeft zich aan een touw laten zakken en dat om de kist bevestigd, daarna is hij weer naar boven geklauterd en met zijn tweeën of drieën hebben zij de kist naar boven getrokken, door het gat weer in het andere huis gesleept, de trap afgedragen, en door den tuin in een wachtende auto gebracht!

— Maar wat duivel, hoe komt het dat de bewoner van het naburige huis door het leven niet is wakker geworden? riep Baxter woedend uit.

— Dat was onmogelijk, Sir!

— Onmogelijk? Zij hebben hem toch... niet vermoord?

— Neen, Sir! Dat kon ook niet! Het huis was onbewoond!

— Dat had je dadelijk kunnen zeggen, ezels! riep Baxter toornig uit. Is er dadelijk werk van gemaakt?

— Ja, mijnheer! Toen de heeren Crofton en Forbes het verlies ontdekten hebben zij aanstonds getelefoneerd, en daar mijnheer Sullivan toevallig aan het toestel kwam, heeft deze direct de zaak ter hand genomen.

— En heeft hij reeds iets ontdekt?

— Tot dusverre nog niets!

— Het is goed — je kunt gaan!

De brigadier salueerde en verwijderde zich.

Baxter liet zich weder in zijn stoel vallen.

De zaak scheen hem hoogst onaangenaam te zijn!

Hij had echter niet lang tijd om hierover na te denken, want even later trad Sullivan binnen, een der bekwaamste detectives van het Engelsche politiecorps.

Hij was nog jong, stevig gebouwd en met een energiek gladgeschoren gelaat.

— Wel, is er al iets ontdekt, Sullivan? vroeg Baxter haastig.

— Neen, mijnheer Baxter! antwoordde de jonge detective. Het is een raadselachtig geval. Er is namelijk niets anders ontvreemd dan juist die mummie!

— Wat heb je gedaan?

— Alles wat de omstandigheden geboden! Ik heb dadelijk alle andere handelaren in oudheden gewaarschuwd dat zij volstrekt niets mochten koopen van dien aard, en voorts zijn mijn mannen in alle richtingen aan

het onderzoeken. De dieven hebben echter volstrekt geen spoor achter gelaten.

Baxter krabde zich achter de ooren.

— Zou het misschien iets van John Raffles zijn? vroeg hij eindelijk op fluisterenden toon, als was hij bevreesd dat de Groote Onbekende hem zou hooren.

— Dat geloof ik haast niet, mijnheer Baxter! antwoordde Sullivan glimlachend. Ik vraag mij tevergeefs af, wat Raffles met die mummie zou moeten uitvoeren!

— In zijn museum plaatsen, waar zich, naar de legende zegt, reeds zooveel kostbare voorwerpen van

waarde moeten bevinden! Nu, als hij het niet gedaan heeft, dan moet de zaak ook niet zoo moeilijk op te lossen zijn, Sullivan. Ik hoop, dat je je best zult doen!

— Dat beloof ik u, mijnheer Baxter, hernam de jonge detective eenigszins ongeduldig. Maar voor den uitslag kan ik niet instaan. Hier zijn zeer bekwame beroepsmisdadigers aan het werk geweest, dat blijkt uit den geheelen opzet van den diefstal. Vermoedelijk is ook de chauffeur van de auto in het complot geweest en ons onderzoek wordt des te moeilijker, omdat wij volstrekt het motief van deze zonderlinge misdaad niet begrijpen!

HOOFDSTUK II.

Raffles geeft eenige ophelderingen.

Het was in den avond van dezelfde dag.

Het onderzoek van de honderden detectives en geheime agenten had tot niets geleid — de dieven waren onvindbaar, evenals de mummie zelf.

Baxter had zich op den gewonen tijd naar huis begeven, met smaak gedineerd in zijn stam-café en was nu bezig zich in zijn slaapkamer in den rok te steken, daar hij voornemens was zich naar de Windsor Club te begeven.

Met de grootste zorg strikte hij de witte das om zijn dikke nek en bekeek zich daarna met welgevallen in den spiegel.

Hij gaf aan Miss Quickebuick, zijn trouwe huishoudster, eenige bevelen en verliet daarna zijn huis.

Daar ook dit zich in de Oxfordstreet bevond, evenals het groote clubgebouw, had hij dit spoedig bereikt.

Na zijn overjas en hoed in de vestiaire te hebben afgegeven, begaf hij zich naar de groote conversatiezaal, waar het al tamelijk druk was.

Onder andere bevonden zich daar Lord William Aberdeen, de groote Engelsche philanthroop, achter wien Baxter waarschijnlijk wel nooit in zijn leven John Raffles zou hebben gezocht, alias Lord Edward Lister, en de secretaris van Zijne Lordschap, Charly Brand, die den Grooten Onbekende reeds in talloze avonturen trouw terzijde had gestaan.

De meeste leden zaten tamelijk lusteloos in de groote, diepe leunstoelen hun sigaar of sigaret te rooken, want het was buitengewoon warm.

Het gesprek scheen sedert eenige oogenblikken verflauwd te zijn.

Slechts om John Raffles had zich een klein groepje verzameld, dat vol aandacht luisterde naar een van de reisverhalen, welke Zijne Lordschap onnavolgbaar belangwekkend wist te maken.

Iedereen keek op, toen Baxter binnentrad.

Men zag aanstonds aan het gelaat van den hoofdinspecteur, dat hij iets bijzonders mede te deelen had.

Hij was dan ook nauwelijks gezeten, of een paar leden vroegen, een geeuw achter hun hand verbergend:

— Iets nieuws, mijnheer Bakter?

— Ja, heeren, er is nieuws!

— Raffles gepakt?

Een zuur glimlachje verscheen om de lippen van Baxter.

— Zoöver zijn wij nog niet, heeren! zeide hij. Maar wat niet is, kan nog komen! Neen, het betreft een zeer eigenaardige zaak, die zich vannacht heeft voorgedaan, en waarover wij nog niet in het klare zijn!

— Laat eens hooren! riepen eenige leden uit, die kwamen aanloopen.

— Men heeft vannacht de mummie gestolen uit de zaak van de heeren Crofton en Forbes! riep Baxter, terwijl hij zegevierend rondzag.

— Ik vrees, mijnheer Baxter, dat uw mededeeling niet den indruk zal maken, dien gij er misschien van verwacht hebt! liet zich de kalme stem van Lord Aberdeen, den vice-voorzitter hooren, want de gansche geschiedenis heeft al in geuren en kleuren in de „Times” gestaan!

Baxter was door deze mededeeling zichtbaar uit het veld geslagen.

Hij had gehoopt een belangwekkend relaas van den diefstal te kunnen geven en nu waren die ellendige bladen hem weder vóór geweest.

Hij verborg zijn teleurstelling echter zoo goed mogelijk en zeide luchtig:

— Welnu, dan bespaart gij mij ook de moeite een lang verhaal te moeten doen!

— Heeft men de dieven gevat? vroeg Raffles.

— Neen Mylord, nog niet!

— Heeft men enig vermoeden wie zij zijn?

— Niet in het minst! Ik wil u wel zeggen dat ik een oogenblik geloofde met John Raffles te doen te hebben, maar mijn vriend Sullivan wist mij spoedig te overtuigen, dat de Groote Onbekende in deze zaak althans niet de hand heeft gehad.

Een flauw glimlachje deed de lippen van Raffles krullen.

— Ik ben niet zoo zeer op de hoogte van dergelijke aangelegenheden, mijnheer Baxter, maar naar wat ik wel eens in de bladen van uw onvindbaren John Raffles lees, geloof ik ook niet, dat dit iets voor hem is!

Nu waren bijna alle leden om Baxter en Raffles verzameld.

Een hunner riep verwonderd uit:

— Wat kan in 's hemelsnaam de dieven bewogen hebben, dat ding te stelen? Zij zullen het toch immers heel moeilijk weder kunnen kwijt raken!

— Ik kan mij de waarde van zulk een mummie volstrekt niet voorstellen! kwam een ander zich in het gesprek mengen.

— De waarde moet zeer groot zijn, hernam Baxter nu, want de mummie was reeds aangekocht door het Britsch Museum!

— Mijnheer Baxter heeft gelijk! klonk weer de kalme stem van Lord Aberdeen. De mummie die bij Crofton en Forbes gestolen is, is van buitengewoon hooge waarde uit oudheidkundig standpunt beschouwd!

— Hoe zoo Mylord? Laat eens hooren! Waarom dan? riepen verscheidene stemmen door elkaar.

Raffles stak kalm een sigaret op voor hij antwoordde:

— Deze mummie, mijne heeren, moet, volgens de in de kist gevonden hiërogllyphen van niemand anders zijn dan van Koning Menes, den eersten Koning van Egypte.

Een diep stilzwijgen volgde op deze woorden.

Blijkbaar begrepen de allermeeste leden nog steeds niet, welke belang er in deze mededeeling school.

Raffles vervolgde:

— Men wist van dezen eersten Koning der Egyptenaren tot dusverre niet zeer veel. Het tijdperk zijner regeering wordt zeer verschillend opgegeven. Het zal u misschien bekend zijn, dat er lange jaren geleden in verschillende plaatsen van Egypte, meestal in tempels, zooals in die van Karnak en Gizeh, zoogenaamde Koningstafels zijn gevonden, die vele duizenden jaren voor Christus uit steen gehouwen zijn, door Egyptische geschiedschrijvers, en waarin de namen gegrift zijn van bijna alle koningen, die sedert de grijze oudheid over Egypte geregeerd hebben en die men in achttien dynastiën indeelt. Velen van deze Koningstafels zijn echter zwaar beschadigd, zoodat men menigmaal moest raden naar de juiste jaartallen of in andere gevallen de ontbrekende gegevens moest aanvullen uit de beroemde Konings papyrus, die onder de regeering van Ramses III is vervaardigd en zich thans nog in het Museum te Turijn bevindt.

Raffles hield even op om een paar trekjes aan zijn sigaret te doen.

Alle leden zaten vol aandacht te luisteren.

Toen vervolgde de vice-president van de club:

— Het wordt in ieder geval als vaststaande beschouwd, dat Menes de eerste Koning van Egypte geweest is. Hij is afkomstig uit This bij Abydos in opper-Egypte. Men zegt dat hij de stad Memphis gesticht heeft, benevens den befaamden tempel ter eere van den God Ptah, waarvan thans nog overblijfselen zijn aan te wijzen. Welnu, van dezen koning neemt de beroemde Fransche oudheidsvorscher Champollion aan, dat hij geregeerd heeft omstreeks 5867 voor Christus, terwijl onze landgenoot Palmar meent, dat Menes niet eerder kan geregeerd hebben, dan omstreeks 2224 voor Christus. Hoe dit zij mijne heeren — Menes de eerste moet dus in ieder geval minstens veertig eeuwen voor het thans levend geslacht over de Egyptenaren geregeerd hebben. Men heeft steeds geloofd, dat zijn graf zich bij Nagade in Opper-Egypte bevond. Volgens de mededeelingen van de „Times” echter is de gisterennacht gestolen mummie op een paar mijlen afstand daar vandaan gevonden in een grafkelder, waarvan het bestaan ongeveer anderhalve maand geleden werd ontdekt.

— Mylord, gij wordt hartelijk bedankt voor uw duidelijke en belangrijke uiteenzetting van de zaak, riep een der leden. Nu begrijpen wij ook dat deze mum-

mie van groote waarde voor het Britsch Museum moet zijn, dat ook reeds de mummies bezit van de Koningen van het geslacht Mykerinos en van Merame.

— Gij hebt gelijk, mijnheer, vervolgde Raffles. De waarde van deze pasgevonden mummie uit archeologisch oogpunt is buitengewoon groot, en niet alleen voor het Britsch Museum, maar voor alle verzamelaars van oudheden.

— Maar — dan lijkt het mij volstrekt niet onmogelijk, riep Charly Brand nu uit, dat de dieven, die blijkbaar beroepsmisdadigers zijn, niet voor hun eigen rekening hebben gehandeld, maar in opdracht van een of anderen schatrijken verzamelaar.

— Zoo denk ik er ook over, mijnheer Brand, ging Raffles kalm voort. En ik heb zelfs geen oogenblik iets anders gedacht.

Baxter had met open mond toegelisterd.

— Neem mij niet kwalijk, Mylord, riep hij toen uit, maar dat is bijna onmogelijk.

— En waarom, als ik vragen mag?

— Omdat wij reeds een huiszoeking hebben laten doen bij alle ons welbekende verzamelaars, in de verwachting dat de dieven misschien hun buit reeds te koop hadden aangeboden.

— Ik kan niet inzien, mijnheer Baxter, dat dit tegen mijn opvatting pleit, vervolgde Raffles bedaard. Er zijn namelijk ook in andere landen hartstochtelijke verzamelaars. Het zal u wel niet onbekend zijn, dat Amerika hierin vooraanstaat, met zijn vele, snel rijk geworden millionairs, die soms fabelachtige sommen besteden, om een of ander kostbaar museumstuk machtig te worden, alléén om anderen de oogen te kunnen uitsteken, en in de meeste gevallen zonder dat zij eenig begrip hebben van de waarde van het stuk, of er de schoonheid van kunnen waardeeren.

Baxter ging in zijn stoel overeind zitten.

Hij staarde Raffles eenigen tijd zwijgend aan en riep toen uit:

— Maar wat gij daar zegt, Mylord, klinkt volstrekt niet onaannemelijk.

— Komt gij nu ook tot die slotsom, mijnheer Baxter, vroeg Raffles lachend. Ik geloof ook wel, dat ik gelijk heb. Het is dunkt mij duidelijk dat de dieven in opdracht hebben gehandeld, want als dit niet het geval was, zou de diefstal volkomen onbegrijpelijk zijn. Het is niet aan te nemen dat zij ook maar een oogenblik

verwacht kunnen hebben, het kostbare stuk, waarvan reeds in alle bladen uitgebreide beschrijvingen hebben gestaan, ongestraft van de hand te zetten. Daarentegen wordt alles duidelijk als een schatrijk verzamelaar hen als het ware in zijn dienst heeft genomen.

— Maar wat raadt gij mij dan, Mylord, riep Baxter uit.

— Heel eenvoudig dit, mijnheer Baxter. Reeds morgen vertrekken er eenige booten naar Amerika. Plaats bij iederen steiger een tiental vertrouwde mannen, ook bij dien waar de Fransche boot tijdens zijn doorreis aanlegt en laat hen goed letten op iedereen, die met een zware, lange kist aan boord komt. Op den vorm behoeven de mannen niet veel te letten, want het is waarschijnlijk, dat de dieven van te voren een tweede kist zullen hebben gemaakt, waarin zij de mummie hebben kunnen bergen. De rest zal voor slimme kerels, zooals de Londensche politiebeambten zijn, niets anders zijn dan kinderwerk.

Terwijl hij deze laatste woorden sprak, gleed er weder een flauwe glimlach over de trekken van den Grooten Onbekende, die echter niet door Baxter was opgemerkt.

En zoo hij ze al opmerkte, zou hij er waarschijnlijk toch geen gevolgtrekkingen uit hebben gemaakt.

Hij was immers veel te verheugd over den goeden raad, dien hij daar zoo plotseling kreeg.

Hij stond op en stak Raffles de hand toe.

— Mylord, ik ga onmiddellijk mijn bevelen geven. En ik zal niet alleen de steigers van de Amerikaansche booten, maar ook die van de Kanaalbooten laten bewaken.

— Doe dat, mijnheer Baxter, en gij zult er geen spijt van hebben, antwoordde Raffles.

Baxter liet er geen gras over groeien.

Hij verliet dadelijk de conversatiezaal en lief zich in een huurauto snel naar Scotland Yard rijden, waar hij de noodige bevelen gaf.

Geen half uur later waren alle steigers bezet met een wachtpost van een dozijn agenten, goed vermomd en in hinderlaag verborgen, en om elf uur in den avond werden de beide dieven gearresteerd en de kist waarin zich de mummie van Menes I bevond, in beslag genomen, juist toen zij aan boord zou worden gebracht van een boot van de White Star Line, die om zes uur in den volgenden morgen naar Boston zou vertrekken.

HOOFDSTUK III.

De terechtzitting.

Er waren een paar dagen verlopen sinds de opzienbarende arrestatie van de mummiedieven, en Baxter was letterlijk in de wolken.

In den laatsten tijd was het Londensche publiek niet al te goed te spreken geweest over zijn arbeid, en het verheugde hem, dat hij nu eens had kunnen toonen voor zijn taak geschikt te zijn.

Het spreekt vanzelf, dat de brave hoofdinspecteur er zich wel voor wachte den naam van Lord William Aberdeen te noemen, als van den man, die hem den goeden raad had gegeven, waardoor de dieven zoo spoedig in zijn handen waren gevallen.

De zaak baarde een geweldig opzien.

Reeds bevatten de meeste bladen de portretten van de beide dieven, een afbeelding van de mummie, een portret van Phileas Baxter in hoogst eigen persoon, dat van den agent die de dieven het eerst gezien had, van den kruier, die de mummie de loopplank had helpen opdragen, van het schip dat haar zou hebben vervoerd, en nog enkele andere belangwekkende bijzonderheden.

Opnieuw wijdden de verschillende oudheidkundige tijdschriften lange beschouwingen aan de mummie, en alles wat daarmee in verband stond.

Een enkel blad had de onbeschaamdheid gehad te twifelen aan de echtheid van de mummie, en als zijn meening te kennen gegeven dat het stoffelijk overschot van Menes I zich nog altijd bevond in zijn graf bij Nagade.

De kreet van dezen enkelen ongeloovige ging echter verloren in het algemeene koor ter eere van den dooden Egyptischen koning aangeheven.

Reeds dagen voor de terechtzitting zou plaats vinden, waren alle plaatsen in de zittingzaal reeds weggegeven.

Toch stond er op den dag waarop het proces zou aanvangen nog een groote rij van menschen voor het gerechtsgebouw in de vruchteloze hoop dat zij nog een plaatsje zouden kunnen veroveren.

Toen het gerucht ging, dat een Lagerhuis lid, die zich van een plaats had weten te verzekeren, plotseling ongesteld was geworden, bood een der wachtenden niet minder dan honderd pond sterling voor de vrijge-

komen plaats, zonder succes evenwel, want zij die vooraan stonden hadden er reeds slag om geleverd en de sterkste had weten binnen te dringen.

De kleine zaal waar de zitting zou plaats hebben, kon ongeveer driehonderd personen bevatten en er bevonden er zich vijf honderd.

De menschen stonden tot in de doorgangen en zelfs tot op de plek, die eigenlijk voor de advocaten en de getuigen bestemd was.

De rechters, gedekt met hun vreemdsoortige witte priuken, hadden reeds achter de tafel plaats genomen.

Dicht voor deze tafel stond een zeer hoog voorwerp — het stuk van overtuiging, de Egyptische mummie.

Rechts bevond zich de bank waarin de twaalf gezworenen met hun voorman hadden plaats genomen.

Het waren allen ernstige mannen, die voor deze bijzondere gelegenheid een extra plechtig gezicht hadden gezet.

Raffles en Charly, de eerste in zijn hoedanigheid van Lord William Aberdeen, hadden zich een plaats op de eerste rij banken weten te verzekeren.

Vandaar konden zij de kist met de mummie zeer goed zien en hadden zij tevens een voortreffelijk uitzicht op de bank der beklagden.

Reeds een uur voor den aanvang van het proces was de zaal stampvol.

Een twintigtal andere zaken werden met sneltreinvaart afgedaan.

Tenslotte brak het groote oogenblik aan.

De deur van de beklagdenkamer ging open en de beide beschuldigten traden binnen.

Er viel op het eerste gezicht weinig bijzonders aan hen te zien.

De mannen waren eerder klein dan groot, maar stevig gebouwd met een gladgeschoren, energiek gelaat.

Zij staken behoorlijk in de kleederen en spraken een Engelsch, dat onmiddellijk hun Amerikaansche afkomst verried.

Hun kleine, sluwe oogen dwaalden van de plechtige rechters naar de mummie, vandaar naar de bank der gezworenen en verder naar het publiek, dat vol spanning toekeek.

Toen wisselden zij een snellen blik met elkander en haalden onmerkbaar de schouders op.

Het verhoor begon.

Een der rechters, die steeds het woord zou voeren, vestigde zijn doordringende zwarte oogen beurtelings op de beide dieven en wendde zich toen tot den grootste met de vraag:

— He is je naam?

— Pat O'Murphy, Sir.

— Ben je een Ier?

— Van Iersche afkomst, Sir!

— Je woonplaats?

— Boston.

— Leeftijd?

— Drie en dertig jaar.

— Beroep?

— Inbreker en zakkenroller.

In de achterste rijen van het publiek werd een schel lachje gehoord.

Hier en daar hoorde men onderdrukt gegichel.

De rechter liet zijn strengen blik in het rond waren en zeide toen op plechtigen toon:

— Wanneer ik hier nogmaals hoor lachen, zal ik genoodzaakt zijn de zaal te doen ontruimen.

Het werd doodstil.

Nu wendde de rechter zich tot den tweeden dief en vroeg:

— Je naam?

— Tim Keen!

— Ben je een Engelschman?

— Geweest, Sir.

— Hoezoo geweest?

— Ik was het tot mijn derde jaar, toen ben ik met mijn ouders naar Amerika gegaan en nu ben ik Yankee.

— Je woonplaats?

— Boston, Sir.

— Je leeftijd?

— Dertig jaar.

— Zijn jullie beide vrienden?

— Wij zijn nooit van elkander, Sir.

— Erkent ge dit voorwerp te hebben gestolen? vroeg de rechter, terwijl hij op de mummie wees.

Pat O'Murphy knikte.

— Als we het konden ontkennen, Sir, zouden we het zeker niet laten, Sir, zeide hij gemelijk. Maar men heeft ons om zoo te zeggen met het ding in de handen betrapt.

— Wist gij dat deze mummie zich bevond in de zaak van de heeren Crofton en Forbes?

— Ja Sir.

— Op welke wijze?

— Men had het ons gezegd.

— Wie?

— Een heer.

— Welke heer, vroeg de rechter ongeduldig.

— Iemand in Boston, antwoordde nu Tim Keen.

Zijn makker stiet hem aan.

— Praat niet te veel, Tim, zeide hij waarschuwend.

Tim Keet beet zijn tanden open.

De rechter haalde ongeduldig de schouders op.

— Gij wilt dus niet zeggen wie degeen was, die u mededeelde dat er zich bij de heeren Crofton en Forbes een mummie van buitengewoon groote waarde bevond?

— Neen Sir.

— Kendet gij zelf de waarde van die mummie?

— Ik had er geen flauw begrip van.

— Maar hoe kwaamt gij er dan toe juist dat voorwerp te stelen, vroeg de rechter snel. Het had toch voor u volstrekt geen waarde.

— Toch wel, Sir, ik houd veel van oudheden, zeide Pat O'Murphy.

De rechter keek hem streng aan.

— Voor een Engelschen rechter worden geen grappen gemaakt, onthoudt dat! zeide hij. Gij kunt mij niet wijsmaken, dat gij deze kostbare mummie, die voor het Britsch Museum bestemd was, uit eigen beweging hebt gestolen. Daar ziet gij volstrekt niet naar uit. Wie gaf u opdracht om hem uit den winkel van de heeren Crofton en Forbes te halen?

— Een heer! antwoordde Pat O'Murphy opnieuw.

— Welke heer? vroeg de rechter opnieuw.

— Iemand in Boston! flapte Tim Keen er opnieuw weder uit.

Een harde stoot in zijn ribben, die hem door zijn makker was toegebracht, deed hem weder plotseling afbreken.

— Ik houd het er voor, dat dit dezelfde heer was van zoeeven? vroeg de rechter met een spottend glimlachje.

De beide dieven zwegen.

— Gij wilt zijn naam niet noemen?

De beide beschuldigten schudden ontkennend het hoofd.

— Wat zoudt gij voor dezen diefstal gekregen hebben? ging de rechter met onverstoorbaar geduld verder.

Pat O'Murphy krabde zich het geheel kaal geknipte hoofd.

Hij scheen er over na te denken, of de beantwoording van deze vraag hem in gevaar zou brengen.

Maar toen behaalde zijn beroepstrots de overhand.

— Duizend dollar vooraf en twintig duizend dollar als wij het ding heelhuids afleverden! zeide hij kortaf.

Een met moeite onderdrukte kreet van verbazing steeg onder het publiek op.

Zelfs de rechter scheen eenigszins verbaasd.

— Versta ik u goed? zeide hij. Twintig duizend dollar voor deze mummie.

— Op mijn woord als inbreker, Sir! antwoordde nu Tim Keen fier.

De beide inbrekers keken om zich heen met de trots van een veldheer die zooveel een groote overwinning heeft behaald.

Het was even stil.

Toen vervolgde de rechter:

— Pat O'Murphy en Tim Keen, uw schuld is overtuigend gebleken en de bewijzen zijn overstelpend. Daar ge echter den naam van uw lastgever niet wilt noemen ben ik genoodzaakt, het er voor te houden dat gij dezen diefstal op uw eigen initiatief hebt ondernomen, hetgeen natuurlijk het strafbare van uw handeling verhoogt. Bedenk dat wel, en denk er maar eens over na. Gij kunt gaan zitten!

De beide beklagden namen plaats.

— Laat de getuigen binnenkomen! beval de rechter.

Een bode opende de deur van de getuigenkamer en de heeren Crofton en Forbes, benevens eenige politieagenten en beambten van de Stoomvaart maatschappij der White Star Line, traden binnen.

Onmiddellijk werden zij een voor een door den rechter ondervraagd.

Het getuigenverhoor duurde ongeveer een half uur en daarop besliste de rechter dat reeds den volgenden dag uitspraak zou worden gedaan.

Maar de heer Crofton stelde een vraag.

Hij wenschte van den rechter te weten, of hij de mummie zoo spoedig mogelijk terugkreeg.

— Waartoe mijnheer? vroeg de rechter. Hij is immers bestemd voor het Britsch Museum?

— Ongetwijfeld, Sir, maar wij waren juist voornemens eenige zeer noodzakelijke, kleine herstellingen aan te brengen, noodig geworden om de mummie duurzaam te maken, nu zij bijna voortdurend aan de dampkringslucht zal worden blootgesteld.

— Wel mijnheer, er is niets tegen om uw verzoek in te willigen, maar niet dan nadat de uitspraak gevallen is. Wij mogen ten uwen gerieve geen uitzondering op de wet maken. Overmorgen echter zult ge de mummie wel weder kunnen laten terughalen.

De heeren Crofton en Forbes namen hiermede genoegen, de rechters verlieten hun zetels, de juryleden verlieten hun bank en schreden deftig in den ganzenmarsch heen en het publiek verliet de zaal.

Raffles had het geheele geding met de grootste aandacht gevolgd.

Toen hij en Charly het gerechtsgebouw verlieten, bemerkte de jonge man een eigenaardigen, vroolijken glimlach op het gelaat van zijn meester.

— Vondt je het een aardige geschiedenis? vroeg hij.

— Zeer aardig, antwoordde Raffles. En zij zal nog veel onderhoudender worden.

— Hoe weet je dat? vroeg Charly verbaasd.

— Omdat ik er zelf aan denk mede te doen! antwoordde Raffles.

— In welk opzicht dan? vroeg Charly.

— Daarover kan ik mij nu nog niet uitlaten. Laat het je genoeg zijn, dat de „heer uit Boston" een aanzienlijke rol vervult in het blijspel dat ik denk op te voeren!

HOOFDSTUK IV.

In den kelder der firma Crofton en Forbes.

Twee dagen waren verlopen.

De heeren Pat O'Murphy en Tim Keen, inbrekers van beroep, waren ieder tot een jaar gevangenisstraf veroordeeld.

Men had als verzachtende omstandigheid aangenomen, dat zij waren omgekocht, ofschoon het niet wettelijk bewezen was, daar de beide mannen halstar-

rig bleven weigeren den naam te noemen van den man, op wiens bevelen zij gehandeld hadden.

De mummie was opnieuw ten tooneele verschenen, maar had nu voorloopig haar rol uitgespeeld en wachtte op het oogenblik waarop de bedienden van de heeren Crofton en Forbes onder toezicht van een der firmanten, haar weder zou komen afhalen.

Omstreeks vijf uur in den middag hield er een wagen voor het gebouw van justitie stil.

Er sprongen een paar werklieden af, die een legitimatiekaart lieten zien van de heeren Crofton & Forbes en daarop werden binnen gelaten.

Nadat er nog eenige formaliteiten vervuld waren mochten de beide mannen de mummie in haar kist weghalen en inladen.

Vervolgens reed de wagen weder weg.

De beide heeren Crofton en Forbes stonden reeds aan de deur het voertuig op te wachten.

Blijkbaar verkeerden zij in groote ongerustheid over het kostbare stuk.

Bijna tegelijkertijd slaakten zij een diepen zucht van opluchting, toen zij het voertuig zagen aanrijden.

Persoonlijk bleven zij toezien, dat de mummie van den Egyptischen Koning werd afgeladen.

Zij overtuigden er zich van, dat er niets beschadigd was en lieten daarna het voorwerp weder naar den kelder terugbrengen.

Deze bewaarplaats strekte zich onder het geheele huis uit en bevatte een groot aantal kostbare oudheden, de meeste zorgvuldig in kisten verpakt.

Er stonden fraaie antieke beelden van marmer en brons, er lagen in prachtig gebeeldhouwde kasten uit het tijdperk van Koningin Elisabeth gouden voorwerpen en edelgesteenten.

Overdag werd deze uitgestrekte kelder schaars verlicht door twee smalle keldergaten, die met dikke tralies waren beschermd en waardoorheen zelfs de magerste inbreker zich geen weg zou kunnen banen, verondersteld dat hij erin zou slagen de vuistdikke tralies te verwijderen zonder dat dit zou worden opgemerkt door een der agenten, die hier in de buurt op wacht stonden.

Het was nu echter reeds zoo duister in den kelder dat het noodig was het electriche licht te ontsteken.

De twee werklieden van de firma sloten de luiken voor de smalle keldergaten en de beide firmanten plaatsten zich met de armen op den rug voor de mummie en staarden er naar, zooals een jonge man zijn minnares aanschouwt.

— Het is een prachtig stuk, Crofton, zeide Forbes met een diep keelgeluid.

— Het is een buitengewoon stuk, Forbes, stemde Crofton toe met een ontroerden klank in zijn stem. Eigenlijk heb ik er spijt van, dat wij het al aan het Britsch Museum beloofd hebben.

— Nu, ik vind twee duizend pond sterling een mooie

som. Vergeet niet dat wij er, met de vervoerkosten mede slechts twee honderd voor betaald hebben.

— Dat komt mijn waarde compagnon, omdat de man die haar opgroef volstrekt niet wist welke kostbare vondst hij deed, en omdat onze agent in Egypte zulk een voortvarend man is. Maar kom, laat ons gaan, wij hebben ons nu kunnen overtuigen, dat onze kostelijke mummie weder op haar veilig plaatsje is opgeborgen.

De beide firmanten wierpen nog een laatsten blik op het verschrompelde, aardkleurige gelaat van de mummie, dat nog steeds zijn menschelijke trekken niet verloren had en verlieten toen na de beide knechts den kelder.

Maar eenige uren later kwamen zij nog eens kijken, blijkbaar nog altijd niet gerust en om zich te overtuigen dat de oude Egyptische Koning nog altijd was waar hij behoorde te zijn.

Om elf uur kwam de chef van de zaak zich vergewissen, dat alles in den grooten kelder in orde was.

Hij draaide het licht op en deed de ronde langs de rijen kisten, de prachtige ouderwetsche stoelen, de oude harnassen en de meubels uit verschillende tijdperken.

Daarop draaide hij al het licht uit en ging heen.

De zware, met ijzer beslagen deur viel achter hem in het slot.

De kelder was nu nog slechts verlicht door een kaarslantaarn, de bij de deur hing en een zwak schijnsel wierp over de geharnaste ridderfiguren, die met een zonderling leven beziel schenen te worden.

Hier en daar weerkaatste het licht in de glanzende zwaarden en de ijzers van de hellebaarden, die op regelde afstanden kruiselings tegen den steenen muur waren opgehangen.

Soms ging er een geheimzinnig gerucht door den kelder en kraakten de eeuwenoude meubelen.

Op een naburige kerkklok had zoo juist het middernachtelijk uur geslagen.

Het leek of er in de verste hoeken van den kelder zonderlinge schaduwen begonnen te leven.

Daar waren aan haken tegen een planken wand verschillende met kamfer bestrooide oude riddergewaden opgehangen.

Op een afstand bezien hadden zij iets van een rij gehangen misdadigers.

Maar plotseling deed zich een licht gerucht hooren, geheel verschillend van de zachte geluiden welke des nachts dezen grooten kelder vervulden, waar zoovele

voorwerpen bijeen waren, waarin nog de geest van vroegere eeuwen scheen te huizen.

Het gerucht kwam van den kant van de kist, waarin de mummie van Menes I sluimerde.

Nu kwam er beweging in het reeds vijf duizend jaar doode lichaam.

En een oogenblik later stapte Menes I voorzichtig uit zijn kist.

Hij bracht de handen aan het gelaat en nam een uitstekend nagemaakt aardkleurig beschilderd masker van gips af.

En als er zich op dit oogenblik iemand in den kelder had bevonden, dan zou hij in den gewaanden Egyptischen Koning niemand anders ontdekt hebben dan Charly Brand, die nieuwsgierig en aandachtig rondkeek.

Zijn lichaam was van onder tot boven in grof linnen windsels gewikkeld, maar de beenen, die oorspronkelijk te zamen waren gebonden, ieder op zich zelf omwikkeld, zoodat hij zich gemakkelijk bewegen kon.

De jonge man bevrijdde zich spoedig van deze lastige inwikkeling en rekte zich eenige malen behaaglijk uit.

— Lieve hemel, zuchtte hij in zich zelf, als ik nu al zoo stram ben, na een uur of zes in deze windsels te zijn ingepakt geweest, hoe moeten zich dan die arme mummies wel gevoelen die reeds vijf duizend jaren in hun kist liggen!

Hij zwaaide zijn armen eenige malen rond, trok zijn beenen eens flink op, zoodat de bloedsomloop hersteld was en richtte toen zijn schreden naar de deur.

— Een stevig voorwerp! mompelde hij. Een goed slot en het hout met ijzer beslagen.

Nu, wij zullen er toch doorheen moeten aanstonds.

Hij ging weder terug en onderzocht de luiken voor de keldergaten.

Ook deze waren zwaar, maar Charly zag spoedig, dat hij toch niet veel moeite zou hebben ze te openen.

Hij raadpleegde bij het licht van de lantaarn zijn horloge.

Het was kwart voor één.

— Ik heb nog maar een kwartier! bromde hij. Wij zullen ons wat moeten haasten.

Onhoorbaar begon hij den kelder rond te loopen.

Met behulp van een zijner loopers opende hij hier en daar een kast en deed er, geleid door zijn kenners oog, hier en daar een greep in.

Zoo verzamelde hij een aantal gouden voorwerpen,

diamanten en paarden, die hij in kleine linnen zakjes deed, waarvan hij een twaalfstal in zijn zak had.

Hij bond ze zorgvuldig dicht en legde ze op den vloer bij een der luiken neder.

Toen keek hij weder op zijn horloge.

— Het is tijd! mompelde hij.

Hij trok een oude Zweedsche muurbank naar zich toe, kunstig besneden en versierd met schilderwerk en ging daar op staan.

Met behulp van zijn werktuigen had hij het luik al zeer spoedig geopend.

Hij trok het voorzichtig naar zich toe en wierp een blik op de straat, die op dit oogenblik zoo goed als geheel verlaten was.

Slechts nu en dan zag hij snel een paar beenen of een rok voorbij het gat bewegen.

Hij wachtte vijf minuten en toen marcheerden langzaam twee blauwe broekspijpen voorbij — het was een surveilleerende agent van politie.

De man scheen zich volstrekt geen onraad bewust te zijn.

Tien minuten verstreken.

Toen scheen de agent op zijn stappen terug te keeren.

Maar nu bleef hij voor het luikje staan en schoof zijn rechter voet naar voren.

Charly keek even scherp toe en gaf toen drie korte klopjes op het leder van dien schoen.

De agent kuchte, verwijderde zich, maar keerde dadelijk weder terug.

Charly had zich gebukt en een van de gevulde zakjes gegrepen.

Hij stak het door de tralies heen en duwde het in de hand van den agent, die zich een weinig gebukt had.

Deze liet het pakje snel in een zijner zakken glijden en stak zijn hand opnieuw uit.

Charly had reeds weder een tweetal linnen zakjes opgeraapt en zoo verdween er zeer vlug een vol dozijn in de blijkbaar zeer practische uniformjas van den agent van politie.

Nu liet Charly op zijn beurt een zacht kuchje hooren, ten bewijze dat er niets meer voorhanden was en de blauwe broekspijpen verwijderden zich.

Behoedzaam deed Charly het luik weder dicht.

Hij ging naar de kist waarin de mummie gezeten had, wierp het gipsen masker en de windsels daarin, onderdrukte bijtijds een lachbui en wendde zich naar de met ijzer beslagen deur.

Hij luisterde aandachtig.

Niets in het groote huis deed zich hooren.

Maar plotseling wendde hij zich hevig verschrikt om. In den kelder, achter hem, lieten zich een paar galmende slagen hooren.

Spoedig begon het hart van den jongen man minder luid te kloppen — hij had zicht laten verschrikken door de slagen van een reusachtige Friesche staanklok, die blijkbaar iederen dag werd opgewonden.

Hij wachtte tot het galmend geluid van de slagen was weggestorven en haalde zijn bos loopers te voorschijn.

Ofschoon hij zeer geoefend was, duurde het toch een half uur voor hij het zware slot had weten te forceeren.

Zachtjes trok hij de zware deur naar zich toe.

Hij ging de twee steenen treden op en keek in de duistere gang.

Niets liet zich hooren.

Hij trok de deur zacht achter zich dicht en ging de gang in.

Op geregelde afstanden was zij onderbroken door kleine vensters, die overdag het uitzicht gaven op een ruime binnenplaats, die tot het groote gebouw behoorde.

De gewelfde gang met haar witte en zwarte tegels moest zeker reeds uit de eerste helft van de zestiende eeuw dateeren.

Het kostte Charly moeite zijn schreden voldoende te dempen op deze steenen platen.

Hij liep de gang ten einde, volgde een dwarsgang en bereikte zoo een deur, die tot de binnenplaats toegang gaf.

Even stond Charly stil om zich te vergewissen van de plek waar hij zich bevond.

Hij trachtte de deur te openen, maar deze bleek op slot te zijn.

Zij was bovendien getralied en het zou hem moeilijk vallen langs dezen weg te ontsnappen, zonder al te veel gerucht te maken.

Hij keerde dus op zijn schreden terug, volgde de dwarsgang nu aan den anderen kant en bereikte eindelijk de vestibule, waarop verschillende deuren, ook die van den winkel, uitkwamen.

Daarnaast bevond zich de huisdeur en Charly liep er snel op toe.

De heeren Forbes en Crofton waren blijkbaar zeer beducht voor inbrekers, want de deur zag er uit als de poort van een vesting.

Zij was met verscheidene koperen kettingen en zware grendels voorzien.

Zoo zachtjes mogelijk deed Charly er de kettingen af, schoof de grendels terug en draaide den knop om.

De deur bleek echter met het nachtslot gesloten te zijn.

Weer moest Charly zijn loopers te hulp roepen.

Hij werd wat zenuwachtig, daar hij wel begreep in dit onbekende huis als een muis in de val te worden opgesloten, ingeval men hem hier mocht betrappen.

Na een kwartier gewerkt te hebben, sprong het slot eindelijk met een vrij harden tik terug.

Juist op dit oogenblik hoorde hij ergens in huis gerucht.

Blijkbaar had hij toch nog te veel leven gemaakt!

Hij had zich nog steeds niet de katachtige vlugheid en bekwaamheid van zijn meester eigen gemaakt.

Zachtjes draaide hij den knop van de deur om.

Gelukkig — zij ging open!

Hij trok de zware deur naar zich toe.

Boven zijn hoofd hoorde hij verscheidene menschen snel heen en weder loopen en gedempte stemmen die haastig eenige woorden wisselden.

— Ik geloof dat het hoog tijd is, dat ik hier weg kom! mompelde de jonge man in zich zelf.

Hij stak snel het hoofd om de deur en vergewischte zich dat de straat verlaten was.

Vlug trok hij de deur achter zich dicht, juist toen de voetstappen de trap afkwamen.

Daar Raffles hem reeds meermalen had verklaard, dat de voorzichtigheid niet het slechtste ding van den moed is, zette Charly het als een haas op een loopen, tot hij den hoek van de eerst volgende dwarsstraat bereikt had.

Daar liep hij bijna regelrecht in de armen van een grooten agent.

Deze greep hem bij de armen en vroeg op gedempten toon:

— Is u het, mijnheer Charly Brand?

De jonge man onderdrukte zijn vroolijkheid en antwoordde:

— Ja, agent Raffles, ik ben het.

— Kom dan vlug mee — want wij hebben geen tijd te verliezen.

HOOFDSTUK V.

Wat er met Menes I gebeurd was.

De beide vrienden, de gewaande agent en Charly Brand, die onder de windsels van de mummie zijn gewone kleederen had aangehad, liepen haastig, maar zonder verdachten spoed te maken, voort.

Raffles scheen in dit gedeelte van Londen uitstekend bekend te zijn, want zonder een oogenblik te aarzelen, volgde hij een aantal straten, die hoe langer hoe onaanzienlijker werden.

Ten slotte hield hij stil voor een tamelijk groot huis in een straat die op de Theemskade uitkwam.

Daarnaast bevond zich de deur van een vrij groote garage.

Raffles wierp een blik om zich heen en overtuigde zich dat de straat geheel verlaten, en alle bewoners blijkbaar reeds in diepe rust verzonken waren.

Toen haalde hij vlug een sleutel uit zijn zak en stak dien in het slot van het huis, waarvoor zij stonden.

De beide mannen liepen snel een trap op en weder opende Raffles de deur van een kamer, welke tamelijk goed gemeubeld en van electrisch licht voorzien was.

Nu kon men zien dat er in een hoek van het vertrek een matras en in den tegenovergestelden hoek van het vertrek, een tweede dergelijk voorwerp lag.

Op ieder van deze matrassen lag een gekneveld en geboeid man.

Aan een kleine tafel midden in het vertrek, was de chauffeur van Lord William Aberdeen, Henderson gezeten, die kalm een pijpje rookte en zijn beide gevangenen in het oog hield.

Voor hem lag een revolver.

Hij stond dadelijk op toen zijn meester en Charly binnentraden.

— Is alles in orde, James? vroeg Raffles.

— Ja Sir, antwoordde de chauffeur. Zij hebben zich volstrekt niet bewogen, wat ook moeilijk zou zijn geweest.

— Dat is verstandig van hen, zeide Raffles.

Hij wendde zich tot de beide mannen die hem verschrikt aankeken en zeide op geruststellenden toon:

— Mijn vrienden, ik verzeker u nogmaals, dat gij volstrekt geen vrees behoeft te koesteren. Het spijt mij waarlijk dat ik gedwongen ben geweest u in een onaangename positie te brengen, maar het ging niet anders.

Maar gij zult zien, dat ik geen ondankbare ben.

Met deze woorden haalde hij eenige bankbiljetten uit zijn portefeuille en stak er eenige in den zak van ieder der beide gebonden mannen.

Toen vervolgde hij:

— Als ik u een raad mag geven, zou ik maar niet aan uw patroons, de heeren Crofton en Forbes zeggen, dat ik u dit geld schonk, anders zoudt gij het misschien weer moeten afgeven.

Een van de gevangenen deed op dit oogenblik een poging den doek te verschuiven die om zijn mond bevestigd was en keek Raffles vragend aan.

— Wat is er mijn vriend? vroeg Raffles. Hebt gij mij iets te zeggen?

De gevangene knikte haastig.

— Doe hem den doek af, Charly.

— Zou dat niet gevaarlijk zijn? vroeg de jonge man.

— Volstrekt niet, hernam Raffles. Hij weet wel, dat hij bij het eerste geluid op een kogel zou worden getraceerd.

Charly trad op den man toe en deed hem den doek af.

— Laat nu eens hooren wat gij te zeggen hebt, mijn vriend, zeide Raffles op vriendelijken toon.

— Wij zullen ontslagen worden, mijnheer, zeide de man op jammerenden toon. Denkt gij soms dat de heeren Crofton en Forbes ons op ons woord zullen geloven, dat wij het slachtoffer zijn geworden van zulk een wonderbaarlijken overval?

Raffles dacht even na.

— Ik erken dat het misschien voor menschen die mij niet kennen, wel enigszins zonderling klinkt, zeide hij glimlachend. Wacht, ik zou de zaak op schrift kunnen stellen. Charly, wees zoo goed onzen vriend den doek weder om te doen, hij zal nu wel uitgepraat zijn.

— Laat ik u dan tenminste nog even mogen bedanken mijnheer, voor de moeite, die gij u geeft, hernam de gevangene.

Raffles glimlachte.

— Nu, gij hebt een goed hart. Dat zie ik wel, merkte hij op. Gij bedankt de lieden die u in zulk een hoogst onaangename positie hebben gebracht.

Terwijl Charly den man opnieuw knevelde, ging Raffles voor de tafel zitten, haalde een vulpenhouder te voorschijn, lag een blad papier voor zich, bezon zich even en begon toen haastig te schrijven.

Vijf minuten later kraste de pen zijn handteekening en stond Raffles weder op.

— Luister, zeide hij, dan zal ik u uwe rechtvaardiging voorlezen. Hij nam het blad papier ter hand en las:

Aan de heeren Crofton en Forbes!

De ondergeteekende verzoekt u vriendelijk de beide magazijnknechts die in opdracht hadden de mummie van Menes I van het Gerechtsgebouw weder naar den kelder van uw zaak terug te brengen niet aansprakelijk te stellen voor het verlies van dit kostbare stuk. Zij zijn tegen hun eigen wil het slachtoffer geworden van de omstandigheden, zooals die door ondergeteekende in het leven zijn geroepen. De zaak heeft zich in het kort als volgt toegedragen:

Ondergeteekende en eenige zijner vrienden hadden zich meester gemaakt van den persoon van de beide knechts, die steeds den wagen van uw firma vergezellen als er iets te halen of te brengen valt. Zij zijn daarna in een auto ontvoerd, bewusteloos gemaakt, ten overvloede geblinddoekt en gebracht naar een plaats, die zij niet kennen en ook waarschijnlijk niet zullen herkennen, daar zij op dezelfde wijze weder zullen worden teruggebracht naar hun respectievelijke woning, waar hunne vrouwen misschien reeds in eenige ongerustheid omtrent hun lot verkeerden, hetgeen ondergeteekende ten zeerste zou betreuren.

De rest zult gij wel kunnen raden! De mannen die de mummie van Menes I kwamen halen waren niet uw bedienden, maar ondergeteekende en een zijner vrienden! Zij brachten haar snel in veiligheid en lieten toen de plaats van den Egyptischen Koning innemen door een ander. Het gevolg van deze verwisseling zal u wel blijken indien gij u de moeite wilt geven uw kelder eens grondig te onderzoeken.

Met gevoelens van verschuldigde hoogachtig, blijft intusschen de bewerk van deze goede grap, uw dienaar

JOHN RAFFLES.

Raffles keek van zijn brief op.

— Zijt gij daarmee tevreden? vroeg hij.

De beide gevangenen knikten.

— Dan vouw ik dit briefje op, en steek het in uw zak bij de biljetten, hernam Raffles.

Hij voegde de daad bij het woord en richtte zich toen tot Henderson en Charly.

— Komt vrienden, er moet snel gehandeld worden! zeide hij.

De beide gevangenen werden weder geblinddoekt.

Toen hield Raffles hun beurtelings een flacon onder den neus en onmiddellijk viel hun hoofd op de borst.

— De auto, Henderson! beval Raffles op korten toon.

Henderson daalde de trap af.

Hij ging echter niet de buitendeur uit, maar trad door een zijdeur, die in verbinding stond met de garage.

Hij maakte de auto in gereedheid en plaatste zich achter het stuurwiel.

Nauwelijks was hij gezeten of Charly en Raffles traden binnen, ieder met het lichaam van een der bewusteloze knechts over den schouder.

De gevangenen werden in de gesloten auto gezet.

Toen zeide Raffles tot Henderson:

— Rijdt hen vlug naar Holroyd Court, naar het huis van de firma Crofton en Forbes. Stijg af, open snel het portier, trek ze beiden naar buiten en leg ze op de stoep. Voor een man van jouw verbazende kracht is het slechts kinderwerk en het behoeft nauwelijks eenige seconden te duren; de straat is zeer eenzaam, maar je moet natuurlijk wachten tot de lucht zuiver is. Kom dan zoo spoedig mogelijk weder terug.

Tegelijkertijd wierp Raffles de deur van de garage open.

De auto, die er als een gewone huurauto uitzag, reed naar buiten en was het volgende oogenblik uit het gezicht verdwenen.

Dadelijk sloot Raffles de deuren weder.

Hij wreef zich in de handen en riep vroolijk:

— Een van de beste grappen, welke wij nog ooit beleefd hebben! Het is voortreffelijk gelukt!

— Wij moeten echter erkennen, zeide Charly, dat het lot ons gunstig is geweest! Als de beide knechts niet van een borrel hadden gehouden, zouden wij hen niet naar een wijnhuis hebben kunnen meelokken en bedwelmen.

— Je hebt gelijk, maar nu moet er nog meer gedaan worden — we zijn nog niet gereed!

Raffles liep op een goed verborgen deur achter in de garage toe en opende deze met een eigenaardig gevormden sleutel.

Er werd een soort van kast zichtbaar, waarin een hooge kist overeind was geplaatst.

— Help eens, Charly! zeide Raffles.

Niet zonder moeite trokken de vrienden de kist naar voren.

Raffles klapte het deksel open.

Het gelaat van de Egyptische mummie vertoonde zich in het zwakke licht van de kaarslantaarn die aan den muur hing.

— Waar zullen wij haar laten? vroeg Charly.

— Zij moet aanstonds naar de villa in de Regentstreet worden gebracht.

— Toch niet over straat! riep Charly verschrikt uit.

— Waar denk je aan! Wij zullen van de tunnel gebruik maken!

Raffles sloot de deur van de kast en de beide mannen droegen de kist naar de gang.

Zij sleepten haar een smalle steenen trap af, die uitkwam in een vrij grooten kelder.

Raffles drukte op een knop en boven hun hoofd viel de zware kelderdeur weder in het slot.

— Maar hoe weet Henderson, dat we reeds vertrokken zijn?

— Ik heb hem gezegd, dat hij er op moest letten of de kelderdeur gesloten was.

— Kan hij haar dan zelf openen?

— Ja, hij heeft er een sleutel van.

Raffles draaide onder het spreken den schakelaar van het elektrische licht op, dat gevoed werd door een kleine batterij in een hoek van den kelder.

In een der wanden bevond zich een zware deur, welke Raffles opende door op een tweeden knop te drukken, verborgen onder een losliggenden vloertegel.

De deur schoof terzijde en nu werd de ingang zichtbaar van een lange tunnel.

Dicht bij de deur stond een zonderling gevormd wagentje, hetwelk door electriciteit kon worden voortbewogen.

Dit wagentje rustte slechts op twee wielen, die achter elkaar geplaatst waren en waarvan de velg gegroefd was, evenals van een fietswiel.

Deze groef paste om een spoorstaaf waarvan de glinsterende lijn zich in de duisternis van de tunnel verloor.

Teneinde het omvallen te beletten als het voertuig stilstond staken er aan weerszijden een paar stangen uit, van rollen voorzien, die langs een stalen band konden glijden, die tegen de wanden van de tunnel waren bevestigd.

Deze stangen konden naar binnen worden getrokken, zoodra degeen, die op het wagentje had plaats genomen, de gyroscoop in beweging gebracht had, waardoor het voertuig zich op zijn twee wielen in evenwicht kon houden.

Er konden ongeveer vier personen op het wagentje plaats nemen.

Niet zonder moeite tilden Raffles en Charly de kist met de mummie op het zonderlinge voertuig.

De tunnel was zoo leeg, dat de bovenkant van de kist bijna de zoldering raakte.

De twee vrienden moesten zich vergenoegen met een plaatsje op de treeplank, en zich zoo goed als het ging vasthouden aan de kist.

— Wij zullen er verstandig aan doen, Charly, zeide Raffles glimlachend, als wij het wagentje maar niet op de volle snelheid laten loopen, dat wil zeggen 130 kilometer in het uur. Want als er zich een belemmering zou voordoen, dan zou er bij die vaart van onze mummie weinig overblijven, en dat wil ik toch tot iederen prijs voorkomen.

De kist werd met een paar touwen stevig bevestigd, Raffles ging het licht in den kelder uitdraaien en bracht de gyroscoop van het wagentje in beweging.

Aanstonds liet zich een diep brommend geluid hooren, als van een reusachtige bijenzwerm.

Het stalen wiel, door electriciteit in beweging gebracht, en dat zich juist midden in het wagentje bevond, begon hoe langer hoe sneller te draaien.

Raffles haalde den kleinen hefboom over, waardoor de steunsels naar binnen werden getrokken.

Een tol gelijk, bleef het wagentje op zijn twee wielen rustig staan.

Nog een beweging en de zware deur gleed weder achter de beide mannen dicht.

Door een kleinen koperen slinger om te draaien, bracht Raffles de gloeilampjes in werking, die op geregelde afstanden tegen de zoldering van de tunnel waren bevestigd.

Het was nu ook duidelijk te zien, dat de tunnel een zuiver ronde doorsnede had, behalve aan de onderzijde.

De wanden waren volmaakt glad, lichtgrijs en zij straalden een matten glans uit.

Ook deze tunnel was het werk van Raffles' handen.

Slechts met behulp van Henderson had hij door gebruik te maken van een door hem zelf uitgevonden graafwerktuig, deze tunnel lange jaren geleden aangelegd, om haar in geval van nood te kunnen gebruiken.

De straal van deze onderaardsche gang was ongeveer 6 voet, zoodat Raffles er juist overeind in kon staan, zonder zijn hoofd te bukken.

Voor een deel had de Groote Onbekende bij het graven van deze tunnel gebruik gemaakt van een reeds bestaande, blijkbaar zeer oude gang, welke hij door een toeval had ontdekt.

De beide mannen namen ieder aan een zijde van het wagentje op de smalle treeplank plaats.

Zij hielden zich vast aan een soort van stuurstang en Raffles bracht den elektrischen motor in beweging.

Met de vaart van een paard in draf rolde het wagentje met zijn zonderlingen last door den tunnel.

Na een tocht van ongeveer een half uur door de helder verlichte gang, hield het voertuig stil in een tamelijk groote ruimte, die eveneens helder verlicht was.

De beide mannen stapten van het wagentje af.

— Het is geruimen tijd geleden dat ik van deze tunnel gebruik heb gemaakt! zeide Raffles. Maar ik zie tot mijn voldoening, dat alles nog in volmaakte orde is. Je weet zeker waar wij hier zijn?

— Ja — terzijde van je geheim laboratorium op dertig meter onder den vloer van het tuinhuis in het park.

— Juist!

Raffles liep op den wand van den kelder toe en draaide weder aan een knop, zoodat de gloeilampjes in de tunnel alle doofden.

De wanden van den kelder schenen van beton te zijn en geen anderen uitweg te hebben dan die van de tunnel, maar dit was slechts een gezichtsbedrog, want toen Raffles op een kleine verhevenheid in het midden

van den muur drukte, schoof een deel van den wand terzijde.

Voor hen lag het laboratorium.

Charly en Raffles laadden de kist met de mummie weder af en droegen haar naar het laboratorium.

Daarna ging Raffles weder terug en deed iets aan het wagentje, dat langzaam, als door een onzichtbare macht bestuurd, weder naar het punt van vertrek terugrolde.

— Nu kan Henderson er ten minste ook gebruik van maken, zeide hij en behoeft hij geen twee volle uren te wandelen.

Vervolgens sloot hij de deur weder en zette met de hulp van Charly de kist overeind.

Raffles deed het deksel van de ruw houten kist weer open en bekeek met aandacht de mummie van den Egyptischen Koning.

— Ik kan mij wel begrijpen, zeide hij, dat die beroemde „heer uit Boston”, over wien onze beide Amerikanen het hadden, zeer veel prijs stelt op dit oude stuk! Nu, wij zullen nog wel wat meer van hem hooren. Kom, Charly, laat ons naar boven gaan, de dag is goed besteed! Wij zullen ons ter ruste begeven. Morgen komt er weer een dag en dan zullen wij wel eens verder zien.

Langs een geheimen trap bereikten de beide mannen het tuinhuis en vandaar door het park de villa.

Juist toen zij daar aankwamen zagen zij dat de ramen van de woning van den chauffeur verlicht werden.

Blijkbaar was Henderson met pijlsnelle vaart door de tunnel komen aansnellen en begaf hij zich op zijn beurt ter ruste.

Een half uur later was het stil in de prachtige villa.

HOOFDSTUK VI.

De heer uit Boston.

Den volgenden dag was Raffles reeds weder vroeg op de been.

Hij gebruikte met den grootsten smaak zijn ontbijt, liet een van zijn paarden zadelen en reed naar het Hydepark.

Op den terugweg stalde hij het paard bij een stalhouder en trad de Koninklijke bibliotheek binnen.

Hier bleef hij ongeveer een kwartier, steeg weder te paard en reed terug.

Toen hij zich verkleed had en de fraaie eetzaal bin-

nentrad, vond hij Charly aan het ontbijt zitten.

— Neem mij niet kwalijk, beste Edward, riep de jonge man uit, ik heb mij wat verslapen, dat erken ik.

— Het heeft niets te beteekenen! zeide Raffles lachend. Het is goed dat je wat lang geslapen hebt, want wij zullen hard aan het werk moeten!

— Wat heb je vanmorgen uitgericht?

— Ik heb een heerlijken wandelrit gemaakt.

— Je hebt toch zeker nog wel wat anders gedaan?

— Ongetwijfeld. Ik heb een bezoek gebracht aan de Koninklijke bibliotheek.

— Wat wilde je daar in 's hemelsnaam doen? vroeg Charly verwonderd.

— Ik heb eens onderzoek gedaan aangaande de rijke lieden van Amerika.

— Van Amerika?

— Ja, en meer in het bijzonder van Boston. Weet je hoeveel er daar wonen die werkelijk den naam van Croesus verdienen?

— Een dozijn misschien?

— Neen — slechts vier.

— Dat is heel weinig.

— Natuurlijk zijn dat menschen, die — laat ons zeggen twintig duizend dollar over hebben om in het bezit te komen van een koning, die reeds vijf duizend jaar dood is.

Charly keek zijn meester met open mond aan.

Blijkbaar begon hij langzamerhand het doel te raden van de onderneming, waaraan hij den vorigen dag zulk een groot aandeel had genomen.

— En — wat is er met die vier rijkaards? vroeg hij nieuwsgierig.

— Een hunner is een varkenskonink en besteedt zijn rijkdom uitsluitend telkens weder aan varkens. De man houdt er geen enkele liefhebberij op na bedoel ik. De tweede doet veel aan liefdadigheids-instellingen, zooals de huizen voor gevallen meisjes, weeshuizen en anderszins. De derde is waarschijnlijk niet geheel en al goed bij het hoofd en verzamelt oude wandelstokken en sigarenpijpjes. Maar de vierde is de man, dien wij hebben moeten. Van hem vond ik namelijk vermeld, dat hij een zeer fraaie verzameling oudheden bezit vooral Egyptische. Wij mogen dus wel rekenen dat hij de beroemde „heer uit Boston” geweest is.

— Maar — dat is toch niet zeker? merkte Charly op.

— Neen, maar wij kunnen het onmiddellijk tot zekerheid maken, als wij den man een telegram sturen.

— Ben je dat dan van plan?

— Ongetwijfeld. En wij zullen er geen gras over laten groeien.

Raffles scheurde een blaadje papier uit zijn opschriftboekje, dacht even na, schreef er eenige woorden op en stak het papiertje glimlachend aan Charly toe.

Deze las:

Aan den heer Teddy Rednose, milliadair te Boston.

Ik heb Senem gevonden en breng hem spoedig bij u. Uw vorige afgezanten zijn wegens gezond-

heidsredenen naar een sanatorium vertrokken. De zaak wordt door mij op denzelfden voet voortgezet.

TIM SHARK.

Charly keek verbaasd van het papiertje op.

— Wat heeft dat eigenlijk te beduiden? vroeg hij.

— Wel, dat is dunkt mij nog al begrijpelijk. Als ik den naam Menes in het telegram noem, dan loop ik de kans, dat de telegraaf-beambte, die bij toeval een studie maakt van inbraakberichtjes, zich dien naam aanstonds herinnert en mij in verzekerde bewaring laat nemen. Daarom heb ik den naam omgedraaid. Teddy Rednose echter, die om zoo te zeggen met Menes den eerste opstaat en naar bed gaat, zal dadelijk weten wien ik bedoel. Natuurlijk is de zaak van den diefstal en het verslag van de terechtzitting onmiddellijk naar de Amerikaansche bladen geseind, zoodat hij ook reeds weet dat zijn twee waardige afgezanten achter slot en grendel zitten. Waar ik spreek van een sanatorium, zal hij dus wel begrijpen dat ik op de hoogte ben van de zaak en dat ik inderdaad de mummie in mijn bezit heb.

— Maar — ben je dan werkelijk van plan hem de mummie te verkoopen? riep Charly verwonderd uit.

— Geen haar op mijn hoofd denkt er aan. Ik wil slechts iemand bij hem introduceeren als Menes I.

— En die iemand zal ik wel moeten zijn? vroeg Charly met een benauwd gezicht.

— Charly, zeide Raffles glimlachend, daar is niets aan te doen. Ik zou het werk ditmaal wel van je over willen nemen, maar tot mijn spijt pas ik niet in de kist.

— Moet ik dan de heele reis over den Oceaan in die kist gepakt blijven? vroeg Charly op verschrikten toon.

Raffles barstte in lachen uit.

— Ben je dwaas? Daarvan is natuurlijk geen sprake! Je gaat er pas op het laatste oogenblik in, dat is duidelijk.

— En de echte mummie dan?

— Dat zullen wij later wel zien!

Hiermede was het gesprek voorloopig afgelopen.

Raffles nam het papiertje, stak het bij zich en reikte daarna Charly de hand.

Nadat hij zich eenigszins vermomd had, ging hij zijn telegram in de verst afgelegene wijk van Londen verzenden.

Het doorzicht van den Grooten Onbekende bleek al zeer spoedig, want nog denzelfden avond bevatten zes

grootte Londensche dagbladen een advertentie van den volgenden lakoniek inhoud:

Tim Shark!

Breng hem hier!

Charly lachte tranen, toen hij deze korte, echt Amerikaanse uitnoodiging las, vooral omdat hij bedacht, dat de berekening van den schatrijken Amerikaan, die zich niet ontzag om door huurlingen een kostbaar stuk te laten stelen, dat voor het Britsch Museum bestemd was, wel eens geheel anders uit kon komen dan hij verwacht had.

Raffles had nu de zekerheid, dat zijn telegram aan het goede adres was gekomen.

De edele heer Rednose scheen er zich volstrekt niets van aan te trekken, dat zijn beide eerste afgezanten in de fuik waren geloopt, en was blijkbaar van meening, dat dit bij de risico van het vak behoorde.

Hij begreep trouwens wel, dat de Londensche rechter hem volstrekt niets kon doen, en dat hij volkomen veilig was.

De beide vrienden begonnen zich onmiddellijk reisvaardig te maken en alles voor hun plan in gereedheid te brengen.

Terwijl zij beiden hun valse paktten in hun slaapkamer, vroeg Charly:

— Is die Teddy Rednose rijk?

— Ongelooflijk rijk!

— Hoe is hij zoo geworden?

— O, op een heel eenvoudige wijze! Een jaar of twintig geleden kwam hij zooals zoovele anderen als een havelooze kwajongen naar Boston en verkocht er kranten. Hij maakte zijn afrekeningen op een vodje papier, met behulp van een potlood. De punt van dat potlood prikte gaten in zijn goed en deed hem pijn als hij een of andere bloedvete had uit te vechten met een of anderen concurrent van denzelfden leeftijd! Welnu, hij bedacht een potloodbeschermer! En in een helder oogenblik viel het hem in om dien beschermer aan het einde te voorzien van een stukje vlakelastiek. Als een echte Amerikaan hield hij zijn plannetje voorloopig stil, totdat hij met kranten verkoopen genoeg geld verdiend had om eenige vellen plaatblik te koopen. Hij maakte zelf een honderdtal potloodbeschermers en verkocht die voor goeden prijs. Daarna liet hij een machine maken, die de beschermers bij honderdtallen in het uur maakte. Een klein fabriekje leverde er hem de potlooden en het gomelastiek bij. Hij maakte op ieder potlood ongeveer

500% winst. Spoedig had hij twintig menschen in zijn fabriek. Toen tweehonderd en op het laatst tweeduizend! Hij kocht er een fabriek bij, uitsluitend om de gummi te maken, en een ander die de potlooden vervaardigde. Binnen vijf jaar tijds had hij eenige miljoenen potloodbeschermers gefabriceerd.

— Verbazend! riep Charly uit.

— Toen was de nieuwigheid van de dingen af, ook al omdat een concurrent zakpotlooden op de markt bracht met een beschermer van celluloid, maar onze vriend Teddy Rednose was niet voor één gat gevangen. Hij vond den metalen broeksknoop uit. Vroeger werden onze bretelknoopen naar het schijnt van been gemaakt, maar hij bedacht een machine, die er duizenden en miljoenen kon stampen uit een plaat dun ijzer, die met verbazende snelheid door de pletmachine werd geschoven. Die machine stampte het rondetje uit het ijzer, stuipte er tevens de kleine verdieping in, ponsde er de twee of drie gaatjes in! Was Teddy Rednose tot dusverre millionaire, de metalen broeksknoop maakte hem tot milliardair! Men zegt, dat er dagen zijn, waarop zijn fabriek twee honderd duizend van die knoopen per uur oplevert!

— Goede hemel, riep Charly verschrikt uit. Wat moeten we met al die broeksknoopen doen?

— Ik wil je wel bekennen, Charly, zeide Raffles op ernstigen toon, dat ik vele slapelooze uren van den nacht aan de oplossing van dit gewichtige vraagstuk heb besteed. Tot dusverre begrijp ik het echter nog niet. Het is waar, dat zeer veel babys broeksknoopen inslikken, dat men ze ook zeer veel in kerkzakjes werpt, dat er ook wel verloren gaan bij een schipbreuk, maar dat alles verklaart mij nog niet goed, waarom de wereld twee miljoen knoopen per dag van slechts één enkele fabriek noodig heeft!

Na deze wijsgeerige bespiegelingen gemaakt te hebben, vervolgde de beide vrienden ijverig hun werk.

Om elf uur in den avond waren zij reisvaardig.

Den volgenden morgen om tien uur zou er van Liverpool een snelle boot naar New-York vertrekken.

Een kist, waarin een vrij goed nagemaakte mummie was opgesloten, stond gereed om den volgenden dag te worden ingescheept.

Voor Charly was een nieuw masker gemaakt benevens nieuwe windsels.

Toen alles gereed was, zochten de beide vrienden hun slaapkamer op.

Teddy Rednose en Menes I.

Den volgenden morgen scheepten de beide vrienden zich zeer vroeg in.

Zij waren evenwel niet alleen, want op het laatste oogenblik had Raffles besloten zich door Henderson te doen vergezellen.

De brave reus was ten zeerste verheugd over dit besluit van zijn meester, dien hij reeds zoo vaak met zijn sterke armen had kunnen ter zijde staan.

De bagage werd naar het station gebracht, en in den trein geladen die naar Liverpool zou vertrekken.

De drie mannen namen plaats in een eerste klasse coupé, die geheel verlaten was.

Charly had op het verzoek van zijn meester eenige ochtendbladen gekocht.

Spoedig zette de trein, die op de boot naar New-York reed, zich in beweging.

Charly vouwde de „Daily Mail” open.

Plotseling klonk een daverend gelach door de coupé.

— Wat is er? vroeg Raffles kalm. Ik geloof, dat je je amuseert?

— Ja, waarlijk, dat doe ik! Het schijnt, dat onze goede vriend Baxter gisteren een scène heeft veroorzaakt op het hoofd-bureau van politie. De man moet rijp zijn voor een krankzinnigengesticht!

— Ga zitten en lees het mij eens kalm voor! zeide Raffles.

De jonge man nam weder in zijn hoekje plaats, vouwde het blad open en begon te lezen:

(9 V.) De diefstal bij Crofton en Forbes.

Wanneer er niet spoedig opheldering komt in de zaak van de mummie van Menes I, dan vreezen wij zeer, dat onze bekwame hoofd-inspecteur Baxter zich eenigen tijd uit den dienst zal moeten terugtrekken, teneinde zijn geschokte gezondheid te herstellen.

Om met de deur in huis te vallen, moeten wij onzen lezers mededeelen, dat de mummie van Menes I opnieuw op de meest zonderlinge wijze verdwenen is!

Twee bedienden van de firma zitten thans achter slot en grendel, als verdacht van de verduistering van de mummie, ofschoon ze bij hoog en laag ver-

zekeren, dat zij er totaal onschuldig aan zijn.

Zij meenen deze bewering te kunnen steunen met een briefje, dat aan de heeren Crofton en Forbes gericht was, en geschreven heet te zijn door niemand anders dan den befaamden John Raffles.

Wij behoeven zeker wel niet te zeggen, dat wij deze uitvlucht schouderophalend voorbijgaan.

Charly hield even op en keek Raffles vragend aan.

Deze haalde minachtend de schouders op en bromde:

— Wacht maar, als wij terug zijn, dan zal ik het dien verwaanden heeren van de „Daily Mail” wel anders leeren! Wees zoo goed en ga door!

Charly nam het blad weder op en vervolgde:

Naar het heet zouden de beide mannen overvallen zijn, terwijl zij zich naar een klein café hadden begeben en in hun plaats zou John Raffles en een zijner medeplichtigen de mummie uit het paleis van justitie hebben gehaald, nadat deze dienst had gedaan als stuk van overtuiging in het proces tegen Tim Keen en Pat O’Murphy!

De beide knechts zouden bewusteloos zijn gemaakt, geblinddoekt en naar een huis vervoerd, waarvan zij de ligging zelfs niet bij benadering kunnen aangeven.

Wij behoeven wel niet te zeggen, hoe onwaarschijnlijk ons deze verklaring voorkomt. Evenwel moeten wij erkennen, dat inplaats van de echte mummie een kist in den kelder den firma Crofton en Forbes is gebracht, die inplaats van een mummie een man bevatte, die zich niet heeft ontzien een groot aantal kostbaarheden uit den kelder te stelen, vervolgens de kelderdeur open te breken en met zijn buit het hazenpad te kiezen!

Wij zijn er echter van overtuigd, dat onze geniale hoofd-inspecteur Phileas Baxter er in zal slagen deze zaak tot volkomen opheldering te brengen.

Charly liet het blad zakken.

— Het is een merkwaardig stukje! zeide Raffles hoofdschuddend. Blijkbaar verheugt onze vriend Baxter zich in de bescherming van de „Daily Mail”. Zie toch eens hoe tactvol het blad zich uitdrukt, als het eigenlijk wil zeggen, dat onze vriend Baxter een weinig met momentjes loopt vanwege deze zaak!

— Ja, men had het niet fijner kunnen uitdrukken, zeide Charly, nog steds lachend.

— Intusschen spijt het mij voor de arme kerels, die geheel buiten hun eigen schuld in zulk een onaangename positie zijn geraakt. Het is waar, dat ik rekening had moeten houden met de ongelooflijke ezelachtigheid van onzen Baxter. Ieder ander zou onmiddellijk hebben ingezien, dat de beide knechts den diefstal onmogelijk zoo spoedig zelf hadden kunnen plegen. Waar hadden zij de mummie moeten laten?

Charly vouwde het blad op en staarde vóór zich uit. Toen zeide hij:

— Het is te hopen, dat wij daarginds de zaak spoedig hebben opgeknapt, dan kun je dadelijk een telegram sturen en zeggen, dat Raffles de schuldige is!

— Ja, voorloopig kunen wij niets doen, anders zou onze vriend Teddy Rednose wel eens achterdocht kunnen krijgen en vermoeden met welk doel John Raffles de reis over den Oceaan maakt.

Intusschen reed de trein in duizelingwekkende vaart door de zuidelijke Graafschappen van Engeland.

Laat in den middag hield hij in het station van Liverpool stil.

Daar Raffles reeds onder een valschen naam telegrafisch plaatsen had besproken, behoefden zij zich niet onmiddellijk aan boord van de mailboot te begeven.

Deze vertrok eerst om één uur in den nacht.

Terwijl Henderson dus voor de bagage ging zorgen, wandelden Raffles en Charly wat door de stad en bespraken hun verdere plannen.

Zij dineerden in een der beste hotels, bezochten een variété-theater, zagen daar eenige nummers en begaven zich ten slotte aan boord.

Kort nadat zij zich ter ruste hadden begeven, zette het schip zich in beweging.

Toen zij den volgenden morgen opstonden, was er van de Engelsche kust reeds niets meer te bespeuren en waren de groene bergen van Ierland slechts vaag aan den oostelijken horizon te zien.

De reis had onder de gunstigste omstandigheden plaats.

Het was voortdurend zeer schoon weder en de overtocht werd eenige uren binnen den gewonen tijd volbracht.

De drie reizigers kwamen omstreeks negen uur in den morgen te New-York aan.

Daar Raffles eerste klasse gereisd had, hadden zij niet de minste moeite met de douanen of met de emigratie-autoriteiten.

Zij lieten dadelijk hun bagage aan wal brengen en reden naar het Astori Hotel.

Voor de tweede maal in een kort tijdsverloop bevond Raffles zich dus opnieuw in de Vereenigde Staten.

— Wij zullen vandaag maar niet verder reizen! zeide Raffles. Maar wij zullen toch onzen braven milliardair een teeken van leven geven.

In het telegraafkantoor van het hotel verzond Raffles dan ook dadelijk een telegram van den volgenden inhoud aan Teddy Rednose:

„Wij zijn veilig met den kleinen lieveling in de nieuwe wereld aangekomen. Hij maakt het uitstekend en verlangt zeer naar zijn nieuwen peetoom!

Uw toegenegen TIM SHARK.”

— Ziezoo, zeide hij, nu zal onze vriend ten minste wel gerustgesteld zijn.

— En wie zal de rol van den edelen Shark vervullen? vroeg Charly glimlachend.

— Dat zal ik wel zelf moeten doen. Jij zult je ditmaal moeten vergenoegen met de rol van „zwijgende personagie!” ging Raffles voort. Het gaat nu eenmaal niet anders, later zul je je schade wel weer kunnen inhalen.

— Maar als hij argwaan koestert?

— We moeten natuurlijk het laatste oogenblik afwachten! Loopt de zaak in het honderd, dan zal een op het goede oogenblik gebruikte revolver van nut kunnen zijn. Daartoe mag het natuurlijk pas op het laatste oogenblik komen.

— Maar hoe komen wij nu aan een kist en wat er nog verder voor ons plan noodig is? vroeg Charly.

— Maak je niet ongerust — die kunnen wij te Boston heel spoedig laten maken!

De dag ging snel voorbij met het bezoeken van de merkwaardigheden, welke New-York oplevert!

Raffles was een zeer belezen man met een fabelachtige kennis op het gebied van wetenschappen en kunst, en Charly genoot dubbel van den ommeegang door eenige der voornaamste musea.

Het diner werd gebruikt in een mondain restaurant in de Broadway.

De drie mannen begaven zich vroeg ter ruste, want de trein naar Boston vertrok reeds om half acht in den morgen.

Toen zij aan het station kwamen vonden zij daar reeds Henderson, die met de bagage vooruit was gestuurd.

De trein was tamelijk vol, maar toch konden de drie reizigers nog een goed plaatsje vinden.

Des middags kwamen zij te Boston aan.

Zij zochten een goed hotel op en den volgenden dag trokken zij aanstonds aan het werk.

Het eerste wat zij deden was naar een woning te zoeken die twee uitgangen had en waar zij vermomd in en uit konden gaan, zonder dat het te veel zou opvallen.

Hierin slaagden zij tamelijk vlug.

Zij vonden een klein huis in een tamelijk drukke wijk, waarvan de bovenste verdieping een afzonderlijke trap naar een zijstraat had, terwijl men haar bovendien kon verlaten langs de gemeenschappelijke trap, die naar de huisdeur voerde.

Henderson kreeg last daarheen spoedig een valies met de noodige werktuigen en verkleedingen te brengen.

De eerste waren zorgvuldig verborgen in een geheim vak van de koffers.

Tevens moest hij aan den gérant van het hotel zeggen, dat zijn meester en diens vriend gedurende eenige dagen afwezig zouden blijven, daar zij in de buurt gingen jagen.

Na aldus als een bekwaam veldheer zijn terugtocht te hebben gedekt, begon Raffles zijn veldtochtplan te ontwikkelen.

Hij vermomde zich in de pas verworven woning en begaf zich naar een timmerwinkel, waar hij een voorraad planken insloeg en deze naar zijn woning liet brengen.

In een anderen winkel kocht hij menie en pijpaaarde en weer in een derde linnen — kortom hij voorzag zich in verschillende winkels en bazars van alles wat hij

dacht noodig te hebben om zoo goed mogelijk een kist na te maken, die eenige duizenden jaren onder de aarde verborgen was geweest.

Met de hulp van Henderson en Charly timmerde hij de kist in elkaar, waarbij zijn verbazende geologische kennis hem van groot nut was.

Hij besmeerde haar vervolgens van binnen en van buiten met de meegebrachte menie, wreef ze toen met de pijpaaarde in, vervolgens met gewone tuinaarde en nu begon de kist waarlijk al een weinig „eeuwenoud" er uit te zien!

Vervolgens kwam de mummie aan de beurt.

Het masker werd te voorschijn gehaald, het linnen werd in reepen geknipt, onder de kraan nat gemaakt met stof en aarde ingewreven en weder gedroogd.

Met dit alles was een gansche dag gemoeid.

Maar toen was Raffles ook met zijn voorbereidende maatregelen geheel gereed.

Nog dienzelfden nacht schreef hij aan Teddy Rednose met de linkerhand een briefje vol spel- en taalfouten, dat ongeveer als volgt luidde:

Hooggeachte heer en millionair!

Bij deze doe ik u te weten, dat ik gisteren met het bewuste lijkje te Boston ben aangekomen. Ik hoop dat u zich dadelijk wil komen overtuigen, dat ik de waarheid heb gesproken! Over het bedrag kunnen wij in mijn woning wel spreken! Deze bevindt zich in de Washingtonstreet 10 op de derde verdieping. Ik verwacht u morgen tusschen één en twee uur.

HOOFDSTUK VIII.

De koop wordt gesloten.

Den volgenden dag om vijf minuten over éénen hield een buitengewoon fraaie en monsterachtig groote automobiel voor het huis No. 10 in de Washingtonstr. stil.

Achter het stuurwiel zat een chauffeur, die bijna bezweek onder de vracht van de gouden passementen op zijn livrei.

Naast hem zat een neger als palfrenier, onbeweeglijk en met de armen over elkander, die even kostbaar was uitgedost.

De auto zelf blonk als een spiegel en was blijkbaar pas kort geleden aangeschaft.

Henderson, die zich verborgen moest houden en achter een klein raampje had post gevat, keek met jaloesche blikken naar den prachtigen wagen en besloot te gelegener tijd zijn meester eens op dit voertuig opmerkzaam te maken.

Het was toch al te dwaas, dat een rijk geworden potloodenfabrikant, een Yankee, in het bezit zou zijn van een auto, zooals Lord William Aberdeen er geen bezat.

Toen de wagen stilstond sprong de neger van den wagen en belde aan.

Onmiddellijk trok Raffles aan het touw, waarmede hij de buitendeur kon openen.

— Wat moet je? schreeuwde hij naar beneden.

— Mister Rednose is daar! brulde de neger terug.

— Ik wacht hem — laat hem als de bliksem bovenkomen!

De neger scheen even in beraad te zijn of hij deze onbeschaamde uitnoodiging wel zou overbrengen, maar zijn meester zelf liet hem weinig tijd.

Want nu hoorde Raffles beneden aan de trap een vette, luide stem, die den neger eenige bevelen gaf.

Het volgende oogenblik kraakten de treden van de trap onder het gewicht van een zwaar lichaam.

Hoe hooger dat lichaam kwam, hoe duidelijker een zwaar steunen en hijgen Raffles in de ooren klonk.

Op de eerste verdieping aangeland, scheen de man die naar boven kwam even rust te houden en krachten te verzamelen voor het overige van zijn weg.

Toen begon het geblaas en geproest opnieuw.

Op het portaal van de tweede verdieping speelde zich hetzelfde intermezzo af.

De klimmende man stond stil, slaakte eenige vloeken, die blijkbaar nog afkomstig waren uit den tijd toen hij met kranten langs de straat liep en zette ten slotte zijn zwaren tocht voort.

Raffles was geduldig bij de deur van zijn woning blijven stilstaan.

Hij zag er op dit oogenblik allesbehalve geruststellend uit en wel geen van de vrienden van Lord Aberdeen zou dezen herkend hebben in den groezeligen, zwaar gebouwden bandiet, met zijn sluik rood haar en zijn sluwe trekken.

Eindelijk verscheen er een hoofd boven de laatste trede van de trap.

Men vergelijkt de hoofden van dikke mensen, die zich een groote inspanning getroost hebben, wel eens met een gekookte kreeft, maar dit weekdier zou zelfs in gekookten toestand geen vergelijking kunnen doorstaan met het gelaat van den heer Teddy Rednose, toen deze de laatste treden van de trap beklom en amechtig hijgend voor Raffles bleef stilstaan.

Het was geen gewoon rood, maar meer de paarse kleur van een roode kool.

En in het midden van dat gelaat blonk een geweldige neus, die de schakeeringen van een tomaat vertoonden.

De oogen waren nauwelijks zichtbaar door de lagen vet, die het gelaat van den milliardair bedekten.

Hij had goed geteld drie onderkinnen en zijn vrienden zeiden zelfs, dat er dagen waren, waarop hij er vier à vijf had.

Het lichaam was met dit gelaat evenredig.

Het was niet zeer groot, maar buitengewoon breed.

De heer Rednose was zóó dik, dat het hem onmogelijk viel zijn armen vlak langs zijn lijf te strekken en hij had reeds lange jaren geleden iedere poging opgegeven om ooit nog iets van zijn voetpunten te zien.

Dit zwaarwichtig personage kwam op Raffles toeschommelen en vroeg met een geluid, nog heesch van het trappenklimmen:

— Zijt gij — pff — de man die mij het briefje geschreven heeft?

— Ja weledele heer, ik ben Tim Shark!

— Sst, niet zoo luid! zeide de milliardair, terwijl hij een blik om zich heen wierp. Het is waar, dat gij nu veilig in Amerika zijt en niets meer te duchten hebt van de Engelsche rechters, maar het behoeft toch niet algemeen bekend te worden, dat ik u hier persoonlijk heb opgezocht!

— Zooals gij wilt, weledele heer! zeide Raffles met een hoofsche buiging. Wilt gij het jonge mensch niet eens zien?

— Dacht je soms dat ik die vervloekte trappen zou zijn opgeklommen, als ik niet van zins was geweest mij met eigen oogen te overtuigen, dat je mij niet bedriegt?

— Ik u bedriegen, mijnheer! riep Raffles vol verontwaardiging uit. Hoe komt gij daartoe! Ik verlang niets liever dan dat gij u zelf overtuigt hoe hard ik voor u gewerkt heb. Wees zoo goed en treedt mijn nederige kluis binnen!

De broeksknoopenkoning liep met dreunenden tred over het smalle portaal en wist zich na eenige vruchteloze pogingen door de smalle deur te wringen, die toegang gaf tot het verblijf van den Grooten Onbekende.

Dadelijk kreeg hij de kist van de mummie in het oog, die overeind tegen een der wanden stond.

Zijn kleine oogen puilden van trotsch en blijdschap bijna uit het hoofd.

— Dat is dus Manus I! riep hij geestdriftig uit.

— Pardon weledele heer, het lijkje heet Menes! verbeterde Raffles.

— Nu, dat is bijna hetzelfde! Maar — wat is dat? Het was me alsof ik hem zag bewegen!

— Dat zal verbeelding zijn, weledele heer! riep de gewaande Shark haastig uit. Dat komt van de zonnestralen die er overheen spelen!

— En kunt gij mij verzekeren, dat deze mummie echt is?

— Zou ik dat niet! Ik heb haar toch eigenhandig gestolen?

— Maar spreek toch wat zachter, man! riep de milliardair ongerust uit. Moet men ons nu met alle geweld hooren?

Raffles herhaalde zijn verzekering op meer gedempten toon.

— Bevat het telegram, dat men over den tweeden diefstal naar ons land geseind heeft de waarheid?

— Van a tot z mijnheer!

— Wat zijn je condities?

— Dezelfde als van uw twee eerste afgezanten!

— Ja maar — zij waren met zijn beiden en gij zijt alleen! merkte Rednose op.

— Welnu? Dat zou eerder een reden zijn om het dubbele te vragen. Gij moogt blij zijn dat ik u het vel niet over de ooren haal.

— Gij doet het dus niet voor minder?

— Voor geen cent minder!

— Wanneer moet ge het geld hebben?

— Zoodra de mummie uw huisdeur gepasseerd is!

— Top! dat neem ik aan! zeide Rednose vlug, die blijkbaar verheugd was dat hij het geld niet dadelijk behoefde te betalen.

Daarop vervolgde hij:

— Ik woon in de Broadstreet! Het nummer is 12, maar dat behoef ik u niet te zeggen, want het kleinste kind kan u het prachtige huis van Teddy Rednose aanwijzen! Van binnen echt marmeren vloeren, alle deuren van massief eiken, een badkamer die mij zestigduizend dollars gekost heeft, versierd met beelden van een zekere....., nu ja, ik ben den naam vergeten! Het was een Italiaan! De voorgevel is zestig meter breed en op het dak is een tuin, die zijns gelijken in heel Boston zoekt. En zeg mij nu eens, wanneer ik Menes I kan verwachten?

— Menes met uw welmeenen!

— Dat is waar — hoe kon ik zoo dom zijn het te vergeten!

— Gij kunt hem desnoods van middag reeds krijgen!

— Uitstekend! Ik reken op u! Maar dat is toch zonderling, daar meende ik werkelijk de mummie te zien bewegen!

— Gij maakt er een grapje mee, zeide Raffles, terwijl hij den milliardair gekscherend zulk een harden stomp in de ribben gaf, dat deze naar adem snakte.

— Van mijn kant maak ik natuurlijk de voorwaarden, vervolgde hij, dat ik het geld onmiddellijk ontvang, als de mummie in huis is. Gij begrijpt zeker wel, dat ik niet verlang hier langer te blijven dan volstrekt noodzakelijk is. Ik keer onmiddellijk naar mijn lieve vrouw en mijn schatjes van kinderen terug.

— Heb je kinderen, Tim Shark? vroeg Rednose belangstellend.

— Zeventien, weledele heer!

— Goede hemel, is dat niet wat veel! riep de milliardair verschrikt uit.

— Volstrekt niet, mijnheer, dat is onder ons menschen zoo de gewoonte!

— Nu, het blijft afgesproken, je brengt zelf je mummie om vier uur vanmiddag bij mij! Ik zal nu aan-

stonds uitnodigingen verzenden aan mijn vrienden, opdat zij mijn nieuwe aanwinst zullen kunnen komen bewonderen.

— Zij zullen er hun hart aan ophalen, mijnheer! riep Raffles uit. Ik heb wel weinig verstand van dergelijke doolie menschen, maar deze moet iets bijzonders zijn, anders had het Britsch Museum hem toch zeker niet willen hebben!

— En daarom was ik er zoo opgesteld! riep Rednose uit. Iets te hebben wat een Museum niet kan krijgen — zie je, dat is mijn grootste liefhebberij! Als je bij mij komt, zal ik je mijn verzameling oudheden eens laten zien! Ik ben overtuigd dat je de handen in elkaar zult slaan. Het een is nog ouder dan het ander!

— Ik hoop het waar te nemen mijnheer! zeide Raffles, terwijl hij aan zijn pet tikte.

De milliardair kwam nog eens naderbij, bekeek de mummie nogmaals aandachtig en vroeg:

— Je weet toch zeker dat er geen duplicaat van is?

Raffles had moeite een glimlach te weerhouden!

— Er was maar één eerste Koning van Egypte, mijnheer, en zijn naam staat trouwens met hiërogliefen boven in de kist!

De milliardair keek wat nauwkeuriger toe, trok een gezicht alsof hij er alles van begreep, drukte een bespottelijk klein hoedje op zijn kale kruin en perste zijn onmetelijk dik lichaam opnieuw door de smalle deur.

Op het portaal gekomen, wierp hij een angstigen blik op de trap, wendde zich om en vroeg benauwd:

— Is er geen lift in dit huis?

— Neen mijnheer, zoover hebben wij het nog niet gebracht! antwoordde Raffles. Ik heb er echter met den architect over gesproken en deze heeft mij beloofd er voor te zorgen. Tegelijkertijd komt hier een marmeren trap en een danszaal!

Rednose bromde iets in zichzelf, draaide zich om en begon toen achterste voren de trap weder af te dalen.

Het gesnuif en geproest begon opnieuw, maar thans niet zoo erg als den eersten keer.

Het kraken van de treden verminderde, en eindelijk stierf het geluid geheel weg.

Daarna klonk het getoeter van een geweldigen autohoorn.

De heer Teddy Rednose was naar zijn huis van zestig meter breedte en de badkamer van zestigduizend dollar teruggekeerd.

Raffles had zijn gast eenigen tijd over de balustrade nagekeken, maar zag nu om op het hooren van een onderdrukt geproest!

De mummie was uit haar kist gekomen, had haar masker afgelegd en lachte nu, nadat de deur gesloten was zoo hevig, dat de tranen over zijn wangen gleden.

— Wat stelt dat voor, Charly? vroeg Raffles.

— Neem mij niet kwalijk! Ik moet even uitlachen. Ik houd het niet langer uit. Toen die goede man over Manus I begon, meende ik het te zullen besterven!

— Alles goed en wel, — maar hij heeft je bewegingen kunnen zien! zei Raffles bstraffend. Ik erken echter dat het zeer moeilijk was om je ernst te bewaren. Ik hoop nu echter dat je gestaald bent tegen de zotte opmerkingen van onzen vriend Rednose, anders zou onze grap wel eens ontijdig en op onplezierige wijze kunnen eindigen.

— Ik beloof het je! zeide Charly. Hoe ziet onze man er uit.

— Dat is waar, dat heb je door het masker niet kunnen zien! zeide Raffles. Ik geloof dat wij goed zullen doen als wij nog een paar zeer kleine gaatjes boren, waardoor je kunt heenzien. Rednose ziet er uit als de kruising van een nijlpaard en een zeehond — beter kan ik je hem niet beschrijven! Hij heeft een rood opgezet gezicht en kleine waterblauwe oogjes, die bijna te midden van de lagen vet verdwijnen, geen wenkbrauwen en evenmin haar.

— Mooi zoo, aan die beschrijving zal ik hem wel herkennen! zeide Charly, terwijl hij begon de windsels van zijn romp, zijn armen en beenen los te wikkelen. Ik ont doe mij voorloopig maar van het gewaad van onzen dooden Koning, want het lijkt mij niet tot vier uren zoo te blijven rondloopen!

Op dit oogenblik trad Henderson binnen.

— Hebt gij de auto gezien, Mylord? vroeg hij met schitterende oogen.

— Neen Henderson, ik was niet in de gelegenheid!

— Dat is jammer, Mylord, hij was eens zoo groot als de wagen dien gij onlangs hebt gekocht.

— Ik weet wat je zeggen wil, Henderson, hernam Raffles glimlachend. Nu, wij zullen wel eens zien als wij in Engeland terug zijn gekeerd.

De brave chauffeur verwijderde zich weder met het hart vol vreugde.

Eenige uren later trok Raffles, die ergens een handkar gehuurd had met Henderson, die behoorlijk vermomd was, naar het huis van den knoopenkoning.

Op zijn bellen werd hem opengedaan door een lakei, die zoo mogelijk nog dikker onder het goud zat, dan de chauffeur.

Uit de hoogte vroeg de man wat zij wenschten.

Raffles tikte hem tegen den neus, hetgeen den man met een kreet van verontwaardiging deed afdeinzen en zeide toen:

— Vriendlief, een toontje lager, wat ik je verzoeken mag! Wij komen hier in huis iemand brengen die door je meester met vreugde verwacht wordt! Ga hem aanstonds waarschuwen, als je niet wil, dat ik je aan je ooren trek.

De livreibediende, ten hoogste ontzet over deze behandeling van zijn gewichtigen persoon, retireerde, en ging de boodschap aan zijn meester overbrengen.

Even later kwam Teddy Rednose in hoogst eigen persoon naar de voordeur.

Hij had zich, de hemel weet met welke krachtsinspanning, in den zwartrok gestoken en wuifde zich met een zakdoek koelte toe.

— Is hij daar? vroeg hij reeds uit de verte.

— Ja, mijnheer, hier is de oude man! antwoordde Raffles.

— Breng hem spoedig binnen, beval Rednose. Ik verwacht over een paar uren mijn genoodigden.

Raffles liet het zich geen tweemaal zeggen.

Met behulp van Henderson, voor wien zulk een vrachtje een peulenschil was, droeg hij de kist, waarin zich de mummie bevond, naar binnen.

Raffles liep vooraan en schreeuwde den gewaanden kruier toe:

— Pas een beetje op de marmeren trappen, kameraad en denk ook om de deur van massief eikenhout.

Henderson had moeite zijn lachen te weerhouden en bijna was de zware kist hem uit de handen gegleden.

— Om 's hemelswil, wees toch wat voorzichtig! riep Teddy Rednose uit, terwijl hij verschrikt kwam nashommelen. Bedenk dat Manus I — ik wil zeggen Menes, mij — nu ja — dat gaat je niet aan! In ieder geval heeft de mummie mij een hand vol geld gekost. Hierheen, die trap daar ginds op.

De knoopen-koning wees met zijn dikke roode hand in de richting van een buitengewoon breede, prachtige trap van eikenhout, die in een zwakke bocht naar een breede galerij aan het einde van de vestibule liep.

Raffles en Henderson volgden den aangeduiden weg.

Dank zij de verbazende kracht van Henderson, kostte het hun slechts weinig moeite, de zware kist naar boven te brengen.

Hijgend kwam de milliardair achteraan.

— Stop! brulde hij, zoodra de dragers het portaal hadden bereikt.

Raffles en Henderson zetten de kist neder en wischten zich het voorhoofd af.

Teddy Rednose voegde zich bij hen en wees op een breede witgelakte deur aan het einde van een lange, breede gang, die op de galerij uit kwam.

— Daarheen! beval hij.

De twee mannen namen de kist weder op, en Rednose ging snel de deur openen.

Zij traden nu een zeer groot vertrek binnen, waarvan de vloer was ingelegd met kostbare houtsoorten en waar zich, als in een museum, eenige reeksen vitrines uitstrekten, terwijl de wanden bedekt waren met glazen hangkasten, die allen gevuld waren met voorwerpen, die in den loop der tijden in den bodem van Egypte, langs de Roode Zee, in Arabie, Perzie en Palestina waren opgegraven.

Het moet gezegd worden dat er uit oudheidkundig oogpunt zeer kostbare voorwerpen onder waren: oude wapens, kronen, voorwerpen van huishoudelijk gebruik, steenen tafels met hiërogllyphen bekrast, en andere zaken, waarvan er eenige vele duizenden jaren oud waren.

Bij alle voorwerpen lag een kaartje, waarop met de schrijfmachine de aard van het voorwerp, de herkomst, en de datum van opgraving stond vermeld.

De rijen vitrines, vier in aantal, vormden vijf paden, op geregelde afstanden met kleine dwarswegen doorsneden.

Aan het einde van de zaal bevond zich een soort verhooging, waarop reeds twee kisten met mummies geplaatst stonden.

— Daar maar heen! riep Teddy Rednose, wiens geelaat van trots en blijdschap glom.

Raffles en Henderson volgden, beladen met de kist.

— Zet hem maar tusschen Ramses en Totmus in! beval de knoopen-koning.

— Dat zijn zeker die twee rakkers daar ginds? vroeg de gewaande Tim Shark. Ik kan niet zeggen dat zij er aantrekkelijk uitzien, weledelē heer!

Teddy Rednos liet een verontwaardigd geknor hoo-ren.

— Die rakkers, zooals jij ze noemt Tim Shark, hebben mij per stuk vijftien duizend dollars gekost. Het zijn zeer zeldzame Egyptische Koningsmummies. Een beetje meer eerbied zou je niet misstaan. Vooruit haast je wat, want ik heb nog meer dingen aan het hoofd.

Raffles en Henderson zetten de kist overeind tusschen de beide andere mummies in.

Rednose plaatste zich op eenigen afstand met de han-

den over zijn onmetelijken buik gevouwen en staarde met scheef gehouden hoofd in de hoogste verrukking naar zijn nieuwe aanwinst.

Toen wendde hij zich naar Raffles en knorde vergenoegd:

— Dat heb ik het Britsche Museum aardig afgesnoept, vriend Shark!

— Door mijn toedoen, mijn waarde heer! merkte Raffles droog op.

— Ongetwijfeld! gaf Rednose toe.

— Als gij dat met mij eens zijt — dan moesten wij maar eens tot de orde van den dag overgaan! merkte Raffles op.

— Wat meen je? vroeg Rednose.

— Geld! antwoordde Raffles lakoniek.

— Dat is waar — ik had dat bagatel heelemaal vergeten! hernam de knopen-koning. Ga mede naar mijn kantoor, dan zal ik je het overeengekomen bedrag even uitbetalen.

Raffles wierp nog een blik in de richting van de kist, kneep zijn rechteroog dicht en volgde toen Teddy Rednose op de hielen.

Hij daalde achter den milliardair de trap weder af, stak de groote vestibule dwars over en trad nu een fraai gemeubeld particulier kantoor binnen.

Henderson bleef buiten de deur wachten.

Raffles liet zijn blikken in het rond wijlen.

Zijn beroep had hem reeds in tal van kantoren van zeer rijke lieden gebracht, maar iets dergelijks had hij nog nooit aanschouwd.

Het bureau, van een geweldige grootte en blijkbaar speciaal voor het omvangrijke lichaam van Rednose gemaakt, was uit rozenhout vervaardigd, ingelegd met ivoor en parlemoer.

De daarbij behorende bureaustoel bestond uit dezelfde kostbare houtsoorten.

Van de zoldering hing een verbazend groote kristallen kroon af, welke des avonds het vertrek in een zee van licht liet baden!

In een hoek van het vertrek, bijna geheel in den muur ingemetseld, bevond zich een brandkast, waarin zich, naar Raffles' schatting, wel een tiental menschen op hun gemak konden ophouden.

Toen de milliardair de ontzaglijke deur opende, bleek deze een dikte van bijna twee decimeter te hebben.

Op den grond lag een Perzisch tapijt van een grootte, zooals Raffles het maar zelden gezien had en als een vuist zoo dik!

Rednose keek Tim Shark zegevierend aan en zeide:

— Daar sta je van te kijken, nietwaar? Allemaal met potlooden en broekknoopen verdiend, jongeman! Ja, je moet er maar opkomen!

— Ik moet bekennen dat het verbazend is, mijnheer! zeide de gewaande Tim Shark. Zoover zal ik het nooit brengen, al verkocht ik tien van die mummies per jaar.

Rednose was onder het spreken op zijn brandkast toegelopen en nam er een klein ijzer kistje uit.

Hij opende het en nam er eenige stapeltjes bankbiljetten uit, welke hij telde en waarvan hij vervolgens eenige pakjes aan Shark toestak.

— Als je blijft, vriend — daar zijn je papiertjes! Ik dank je voor de moeite die je je gegeven hebt, en bij voorkomende gelegenheden houd ik mij aanbevolen. Denk er om, dat ik alles kan gebruiken wat een ander graag zou willen hebben!

— Ik zal niet mankeeren, mijnheer, en ik verzeker u dat u zult staan kijken van wat u van mij nog krijgt!

Er speelde bij deze woorden een spotachtig lachje om de lippen van Raffles, dat echter niet door den knopen-koning werd opgemerkt.

Raffles liet het pakje bankbiljetten in zijn zak glijden met een gebaar alsof hij zijn heele leven nooit anders had gedaan, tikte aan zijn pet en klopte daarna Teddy Rednose zoo hard op zijn spekkigen schouder, dat deze een onderdrukten kreet van pijn slaakte.

— Tot ziens, oude dikzak! riep Tim Shark vroolijk uit. Wij zijn nog niet van elkaar af, geloof ik!

En met deze woorden, die voor velerlei uitlegging vatbaar waren, verliet hij het vertrek.

Rednose bleef achter en wreef met pijnlijk gelaat zijn schouder.

Henderson stond nog steeds te wachten, terwijl op eenigen afstand twee bedienden hem met argwanende blikken in het oog hielden.

— Wat moeten die twee goudvinken daar? riep Tim Shark op verontwaardigden toon. Zijn zij soms bang, dat wij er met den boel van door zullen gaan?

— Daar lijkt het wel op, kameraad! antwoordde Henderson. Zij hebben mij geen oogenblik uit het oog verloren.

Raffles haalde de schouders op.

— Kom maar mee! zeide hij. Zij weten niet beter! En zooals de waard is vertrouwt hij zijn gasten.

Onder het uiten van deze wijsgeerige opmerking, trad Raffles op de deur toe, bekeek in het voorbijgaan vlug, maar zeer nauwkeurig het slot en het volgende oogenblik stonden de beide mannen weder op straat.

HOOFDSTUK IX.

Menes I heeft veel succes.

Ongeveer een uur later begonnen de eerste gasten van den knoopenkoning aan te komen.

Het waren voor het meerendeel milliardairs, of althans millionairs, maar er bevonden zich ook vele artisten en oudheidkundigen onder, de meesten met hunne dames.

De vraag is echter gewettigd of het meerendeel der gasten niet veel eer kwam ter wille van het diner (want Teddy Rednose had een voortreffelijken Italiaanschen kok, die zijns gelijken in heel Boston zocht) dan wel om te genieten van den aanblik van Menes I, die de meesten hunner slechts matige belangstelling inboezemde.

Het diner zou plaatsvinden in een groote zaal op de eerste verdieping.

Daarnaast bevond zich een dansaal, die een koninklijk paleis niet misstaan zou hebben.

De vrouw des huizes ontving de gasten aan de trap.

Zij leverde een merkwaardige tegenstelling op met haar echtgenoot, want zij geleet treffend veel op een aangekleede boonenstaak en in lengte won zij het ver van haar man, daar zij minstens twee volle hoofden boven hem uitstak.

Ofschoon mevrouw Rednose reeds ver in de vijftig was, had zij zich niet ontzien zich buitengewoon sterk te decoletteeren, tot schrik en afgrijzen van de heeren, die hun opwachting bij haar moesten komen maken.

Toen bijna alle gasten verzameld waren klonk de stentorstem van een der bedienden door de vestibule, die een nieuwen bezoeker aankondigde.

— Professor Jacques le Fèvre uit Parijs!

De vrouw des huizes keek verbaasd op en wisselde een blik met haar echtgenoot, die op zijn beurt verwonderd omhoog staarde naar het mager en tanig gelaat zijner vrouw.

— Hebben wij dien geïnviteerd? vroeg Teddy Rednose.

— Dat kan ik mij niet herinneren! antwoordde mevrouw.

Een der gasten had de fluisterend gesproken woorden gehoord!

— Neem mij niet kwalijk, dat ik mij in het gesprek

meng, mijn waarde Rednose, zeide hij, maar Jacques le Fèvre is een der meest bekende leeraren in de Egyptische oudheidkunde in zijn vaderland.

— Kent ge hem?

— Niet persoonlijk, want ik ben nog nooit op het vasteland geweest, maar zijn portret heeft niet lang geleden in alle geïllustreerde bladen gestaan, toen hij het eere-doctoraat kreeg van de Harvard-Universiteit!

— Maar — hoe zou hij weten.....? zoo wendde Rednose zich eenigszins bevreesd tot zijn vrouw.

Deze haalde de schouders op.

— Wat doet het er toe, hoe of hij het weet, zeide zij. De mummie is nu veilig in jouw huis, je bent een vrij Amerikaan en ik zou den man willen zien, die ons Thomas I weer afneemt!

— Menes, vrouwtje! herstelde Teddy Rednose de fout. Wat ik je bidden mag, vergis je toch niet altijd met vreemde namen!

Juist nadat dit vriendelijk verzoek gedaan was, kwam de Fransche professor met haastige stapjes aandribbelen.

Hij was zeer lang, en onberispelijk gekleed.

Zijn spierwit haar, nog fraai vol, golfde hem tot op de schouders en liet het hooge voorhoofd vrij.

Onder zijn sterk gekromden neus stak een witte knevel martiaal zijn punten omhoog, terwijl de kin prijkte met een kleine Henri quatre!

De geleerde droeg een gouden lorgnet, die hij nu en dan met een zenuwachtige beweging op en weder afzette.

Hij scheen zeer bijziende te zijn, want het eerste wat hij deed was een diepe buiging maken voor een der geïllustreerde bediende, die hem spoedig terecht hielp.

— Mille fois pardon, mon ami! stamelde de geleerde. Ik hield u voor een ander!

Hij ging de trap op, niet zonder eerst de hand te hebben toegestoken aan een van de groote marmeren beelden, die zich onderaan de leuning bevonden en hield eindelijk stil voor Teddy Rednose, op wien hij neerkeek als een reus op een dwerg.

Hij klemde de lorgnet op zijn haviksneus en vroeg op

tamelijk goed Engelsch, maar met een sterk buitenlandsch accent:

— Heb ik niet de groote eer en het genoegen te spreken met mijnheer Teddy Rednose, den bekenden verzamelaar?

— Ja mijnheer, die ben ik! antwoordde Rednose, terwijl hij trachtte een elegante buiging te maken, zoodat zijn vest in alle voegen kraakte.

— Dan moet ik u zeggen, dat uw faam reeds tot in mijn vaderland is doorgedrongen. Men bewondert u daar zeer, mon cher monsieur!

Teddy Rednose werd zoo mogelijk nog rooder in het gelaat en begon den professor de hand te schudden, alsof hij hem van zijn geboorte af kende.

De Fransche oudheidkenner ging voort:

— Gij begrijpt wel, dat ik het niet zou gewaagd hebben u als vreemdeling lastig te vallen, als ik niet door een toeval gehoord had van de aanwezigheid in uw huis van een zeer kostbare mummie, namelijk die van Menes I, over wiens dynastie ik reeds een wetenschappelijke verhandeling heb geschreven.

— Wel, dat is verbazend, merkte mevrouw Rednose nu op, terwijl zij den Franschen professor haar hand toestak, welke deze met volmaakte galanterie kustte.

En met dit eene gebaar had de Franschman de oude vogelverschrikster aanstonds weten te veroveren.

Een blosje steeg in de wangen van de vrouw van den knopen-koning op, toen zij zeide:

— Het is mij niet duidelijk hoe gij het kunt weten, professor, maar in ieder geval blijft gij hedenmiddag onze gast. Mijn man zal er grooten prijs op stellen u de nieuwe aanwinst te laten zien!

— Het is dus waar? vroeg professor Le Fèvre opgetogen. Gij hebt die beroemde mummie hier?

In plaats van dadelijk te antwoorden, wees Rednose met een koninklijk gebaar in de richting van de zijgang.

Toen klonk het trotsch:

— Menes I bevindt zich daarginds, professor. Hij is thans onbetwist bezit van een Amerikaan!

— Ik verlang niets liever dan van uw vriendelijke invitatie gebruik te maken, Madame! zoo wendde de Fransche oudheidkundige zich tot mevrouw Rednose, want ik wil u eerlijk bekennen, dat ik brand van nieuwsgierigheid om dezen dooden Egyptischen koning van aangezicht tot aangezicht te zien!

Daar er nog eenige late gasten aankwamen, trok Le Fèvre zich bescheiden terug en begaf zich naar de

groote ontvangstzaal, waar zijn faam hem reeds was voorafgegaan en waar hij hartelijk begroet werd door een paar Bostonsche collega's met wie hij spoedig in een belangwekkend gesprek verdiept was, hetwelk in hoofdzaak ging over de geslachten der oude Egyptische heerschers.

Korten tijd daarop bevond zich het geheele gezelschap aan tafel.

Er waren ongeveer een veertigtal gasten.

Men zou eerst den maaltijd gebruiken, daarna zou de mummie bezichtigd worden benevens een aantal andere oudheden, welke de milliardair onlangs had weten te verwerven en ten slotte zou professor Le Fèvre zoo vriendelijk zijn in de ontvangstzaal een kleine lezing te houden over zeden en gebruiken in het oude Egypte.

Spoedig was het gesprek algemeen.

Maar eensklaps viel Teddy Rednose in, dat hij nog altijd niet wist, hoe de Fransche professor achter zijn geheim was gekomen.

— Neem mij niet kwalijk, mijn waarde professor, gij zijt ons nog een kleine verklaring schuldig!

— Welke dan? vroeg Le Fèvre glimlachend.

— Gij zoudt ons mededeelen, hoe gij wist dat zich de mummie reeds in mijn museum bevond.

— Dat is waar ook! riep de professor uit. Ik had het geheel vergeten! Maar gij behoeft geen spannend verhaal te verwachten, want het is zeer eenvoudig.

— Laat eens hooren! riep men van verschillende kanten.

— Welnu dan, ik bevond mij ongeveer veertien dagen geleden te Londen, waar ik voor het oudheidkundig genootschap gesproken heb! Ik zou hetzelfde te Liverpool doen, om vervolgens naar New-York over te steken, en daar een voordracht met lichtbeelden te houden over het gebruik van de slaapmuts bij de oude Egyptenaren!

— O, hoe interessant! riepen eenige jongedames aan het einde van de tafel uit.

Maar een paar van de Bostonsche oudheidkundigen hadden elkaar verwonderd aangezien.

Nu riep een hunner:

— Geloof gij werkelijk, collega, dat wij met eenige waarschijnlijkheid kunnen aannemen, dat zich de oude Egyptenaren inderdaad van zulk een hoofddeksel bediend hebben, als zij hun nachtrust genoten?

Professor Le Fèvre knikte ernstig en bevestigend.

— Daarvan ben ik vast overtuigd! zeide hij. Ik ben

juist bezig aan een werk van 470 bladzijden druk, om daarin mijn stelling te verdedigen.

— Maar neem mij niet kwalijk, mijnheer, riep nu mevrouw Rednose met een gemaakt pruilend stemmetje uit, gij brengt onzen waarden gast geheel van zijn à propos!

— Ja, zoo viel nu Rednose zijn vrouw bij, wij moeten eerst het verhaal van professor Le Fèvre hooren.

— Welnu dan, zoo vervolgde Le Fèvre. Ik scheepte mij aan boord van de „Mauritania” in, ten einde mij naar New-York te begeven. Een dag voor ik daar aankwam kon ik moeilijk den slaap vatten. Ik stond op, ten einde mij aan dek wat te vertreden. Al wandelende over het bijna geheel verlaten dek, bereikte ik ook de afdeeling waar zich de landverhuizers en de derde klasse passagiers gemeenlijk ophouden. Plotseling bleef ik stilstaan op het hooren van een menschelijke stem. Blijkbaar was de spreker niet geheel en al nuchter, want het leek mij alsof zijn tong nu en dan dubbel sloeg!

Een piepjong meisje scheen dit als een bijzonder geslaagde grap te beschouwen, tenminste zij barstte in een schaterend gelach uit, dat in de heerschende lusterstilte zonderling aandeed.

Iedereen keek het jonge ding verbaasd en eenigszins bestraffend aan.

Toen zij bemerkte dat er niemand meelachte, kreeg zij een vuurroode kleur en boog zich snel over haar bord.

— Professor Le Fèvre zal nu wel zoo goed zijn met zijn belangwekkend verhaal door te gaan!

— O, de rest is spoedig verteld! ging de Fransche oudheidkundige voort. Onwillekeurig kwam ik wat naderbij en hoorde toen de volgende woorden: „Tim Shark — hik — je fortuin is gemaakt — hik — als je die Egyptische mijnheer — hik — Menes, of hoe hij dan anders mag heeten — veilig overbrengt naar — hik — je vriend Teddy Rednose!” Dadelijk ging mij een licht op, want ik had reeds alles vernomen van — hoe zal ik het noemen — de ontvreemding van de kostbare mummie! Ik trachtte den man te wekken, en uit zijn roes wakker te schudden, maar alle pogingen waren tevergeefs! Hij zat naast een zeer groote kist en ik begreep dadelijk wat zich daarin moest bevinden! Den volgenden dag bereikten wij New-York en in de drukte, die steeds gepaard gaat met de aankomst van een schip na een lange reis, ging mij het gebeurde van dien nacht door het hoofd. Zoodra ik echter te New-

York mijn lezing gehouden had, begaf ik mij naar Boston, ten einde mij er met eigen oogen van te vergewissen, dat ik niet de speelbal was geweest van een hallucinatie — et voilà!

— Bravo, bravo! schreeuwde nu hetzelfde jonge meisje, dat zooeven in een lachbui was uitgebarsten, alsof zij op deze wijze haar optreden weder wilde goedmaken.

— Wel, daar hebt gij zeer goed aan gedaan, professor! riep Teddy Rednose uit, want gij hebt goed gehoord, — de mummie van Menes I bevindt zich inderdaad in mijn museum.

— Nu, dan wensch ik u van harte geluk met dit bezit, mijn waarde heer Rednose, want gij zijt dan eigenaar geworden van een der kostbaarste oudheden, welke ik mij kan denken.

Nu werd het gesprek weder algemeen en langzamerhand veranderde men van onderwerp.

Terwijl men aan het dessert bezig was wenkte Rednose een der gegalloneerde bedienden bij zich en beval met luider stemme:

— Steek alle lichten op in het museum.

De knecht boog en verwijderde zich.

Het was tien uur toen men van tafel opstond.

Alsof men zich naar een kermisvermakelijkheid begaf, zoo stelden de gasten zich in paren op in de nabijheid van de deur.

De deuren waren wijd open geworpen en aan weerskanten had een livrei-bediende in onbeweeglijke houding post gevat.

Het museum straalde in een zee van licht.

De genoodigde traden binnen.

— Waar is de mummie? Waar is de mummie? riep men door elkaar. Wij willen eerst Menes I zien!

— Geduld maar, mijn waarde, riep Rednose uit, die bijna weende van trotsche aandoening. Ik zal hem u aanstonds laten zien!

Men naderde de verhooging.

Rednose plaatste zijn rechervoet op de eerste trede van het kleine platform, strekte de rechterhand naar de mummie uit, nam de houding van een Napoleon op het slagveld aan en sprak:

— Menes I — in leven Koning van Egypte en omlanden!

Een diepe stilte volgde op deze woorden.

Als bij ingeving schenen de gasten te beseffen, dat zij thans een eerbiedige houding in acht moesten nemen.

Er waren er wellicht een zes die werkelijk begrepen, dat zij zich in tegenwoordigheid van een grooten oudheidkundigen schat bevonden, maar wat deed dat er toe?

De anderen hielden zich immers alsof zij het ook zoo vonden.

Langzaam kwamen zij naderbij.

De dames echter bleven op eenigen afstand.

Sommigen fluisterden zachtjes dat zij het griezelig vonden.

De heeren echter waren stoutmoediger.

Sommige klommen op het platform, om de mummie van naderbij te kunnen bezien.

— Men ruikt aan deze mummie de lucht der vergane eeuwen! merkte een heer met een glimmenden scheidel en een rose jongensgezicht met ernstige stem op.

— Je hebt gelijk, Roseberrie, sprak een andere gast, ik heb een gevoel alsof ik in een grafkelder sta, die sedert eeuwen niet is geopend.

— En alles echt, mijne heeren! riep Rednose met de stem van een marktschreeuwer. Alles echt en geen namaak! Menes I, zooals hij reilde en zeilde.

Nu dorsten de dames op het laatst ook wat dichterbij komen.

Het jonge meisje dat zooveen „bravo” geroepen had, was zelfs zoo brutaal, dat zij de mummie bij den neus trachtte te grijpen.

Maar onmiddellijk kwam de eigenaar tusschenbeide.

— Wat doet gij daar, Miss Mary? riep hij vol verontwaardiging uit? Is dat een manier van doen om een Koning bij den neus te willen grijpen, die reeds vijf à zes duizend jaren dood is?

Het meisje kreeg een kleur van schrik en schaamte en daalde het podium weder af.

Nadat de gasten het prachtstuk voldoende bewonderd hadden, werd een rondgang door het museum gemaakt, ten einde ook de andere voorwerpen te kunnen beschouwen.

Toen de bezoekers ook hiervan genoeg hadden, nam Rednose weder het woord en zeide:

— Professor Le Fèvre zal wel zoo goed zijn, thans een klein overzicht te geven van de gewoonten en gebruiken bij de oude Egyptenaren! Ik verzoek om stilte en aandacht! Er zijn stoelen genoeg, zooals gij ziet! Neem allen plaats en luister naar onzen hooggeschaten gast.

De gasten gehoorzaamden aan de uitnodiging, ofschoon velen een tamelijk zuur gezicht trokken en wel

zoo lief waren gaan dansen in de beroemde balzaal van het prachtige huis!

Men nam plaats en de professor beklom een kleine verhooging, kuchte eens en begon zijn lezing.

Na tien minuten waren er zes gasten stil weggeslopen, na een kwartier snurkten er twee zoo luid dat hun vrouw hen moest aanstooten.

Na twintig minuten kon zelfs Rednose zelf een geeuw slechts met inspanning van al zijn krachten onderdrukken.

Toen er een half uur verlopen was, moest de spreker constateeren dat de meeste gasten het niet langer hadden kunnen uithouden en stil het hazenpad hadden gekozen, terwijl de anderen, die meer uithoudingsvermogen bezaten, met krampachtig vertrokken lippen, uit vrees van onbedaarlijk te moeten geeuwen, zaten te luisteren of zich althans zoo hielden.

De professor scheen echter volstrekt geen rekening te houden met deze teekenen eener grenzelooze verveling.

Onophoudelijk rolden de woorden over zijn lippen.

Telkens herhaalde hij dingen, welke hij reeds tien keer te berde had gebracht.

Hij scheen onvermoeibaar.

Het werd zoo slaapverwekkend, dat op een gegeven oogenblik de heer des huizes bijna van zijn stoel was gegleden.

Nadat de professor ongeveer een uur had gesproken, bevonden er zich nog tien personen in de museumzaal!

Plotseling deed een tikken op de deur allen opzien.

Een bediende trad binnen.

— Wat is er? vroeg Rednose, in zijn hart blijde, dat er eindelijk een grens werd gesteld aan den steeds voortkabbelden woordenstroom.

— Daar zijn twee reporters van de „World”, mijnheer! antwoordde de bediende.

— Wat willen zij?

— De mummie zien!

— Wat! Weten zij nu al, dat die hier in huis is? vroeg Rednose verbaasd.

— Een paar gasten die vroeg vertrokken zijn, hebben de redactie opgebeld, mijnheer!

— Nu, laat hen dan maar even binnen komen, beval Rednos, in zijn hart ten zeerste verheugd, dat zijn faam als verzamelaar nieuwen glans zou verkrijgen.

De bediende ging heen en dadelijk daarop traden twee elegant gekleede heeren binnen, die aanstonds op Rednose toeliepen en hem met vragen bestormden.

De lezing werd afgebroken, ofschoon professor le Fèvre een tamelijk spijtig gezicht trok.

De heer des huizes trad met de reporters op de mummie toe, wees er met een trotsch gebaar op en zeide:

— Ziehier de mummie van Menes I, welke ik voor tachtig duizend dollar heb gekocht!

De heer Rednose loog weliswaar eenige duizenden dollars, maar wie zou daar achter komen?

De reporters stonden dan ook een oogenblik gebluft, want zelfs voor een Amerikaan was dit een zeer hoog bedrag.

Toen begaven zij zich naar de kist, namen hun opschriftboekjes ter hand en stelden hun vragen.

De professor kwam naderbij.

— Misschien wil de beroemde Fransche professor Le Fèvre wel zoo goed zijn, u een en ander mede te deelen, zeide Rednose, die zeer verlegen zou hebben gestaan, als hij zelf alles omtrent Menes I had moeten verhalen!

— Zeer gaarne, mijne heeren, zeide de professor, terwijl hij op de beide reporters toetrad.

— Dan zouden wij om te beginnen wel willen vragen, in welk tijdperk de regeering van dezen koning viel! zeide een der redacteurs van het beroemde Amerikaansche blad.

— Omstreeks tweeduizend jaar voor Christus!

— Is er iets anders bekend omtrent zijn regeering?

De professor wilde antwoorden, maar er geschiedde iets, dat hem het woord letterlijk uit den mond nam...

Menes I bewoog namelijk even... en het volgend oogenblik klonk er uit zijn dooden mond een geweldig genies!!

Het is onmogelijk, den indruk te beschrijven, door dit toch zoo vaak gehoord geluid verwekt!

Eenige dames vielen flauw, anderen gilden.

Rednose werd zoo wit als krijt, en zijn vrouw uitte een snijdenden gil.

Maar daarmee was het nog niet gedaan.....

Door den schok van het niezen viel het gipsen masker af en nu vertoonde zich een gelaat, dat volstrekt niet dood was, maar integendeel vol leven!

Rednose slaakte een gebrul van woede.

Op hetzelfde oogenblik ging de deur open en stormde een bediende het vertrek binnen.

— Mijnheer, schreeuwde hij. Er zijn een groot aantal kostbaarheden uit de toilettafel van mevrouw en uit uw kast gestolen!

Een luide schreeuw deed zich hooren.

Hij was afkomstig van mevrouw Rednose, die spoedig weder zich zelf meester was.

— Dieven! Moord! Politie! gilde zij.

En weer geschiedde er iets onverwachts!

Professor Le Fèvre plaatste zich namelijk naast de gewaande mummie, die zooeven zijn kist verlaten had, en... in ieder zijner handen schitterde een groote revolver!

— Plaats voor John Raffles! riep hij met een stenortstem.

En met de revolver in de vuisten, op de hielen gevolgd door Charly, die eveneens zijn revolver ter hand had genomen, baande Raffles — want niemand anders was de Fransche professor! — zich een weg tusschen de rijen der weinige gasten, die verschrikt terzijde weken.

Zoo bereikten zij de deur en vlogen uit het vertrek, juist toen een der reporters op zijn beurt zijn sixschooter had gegrepen en de vluchtelingen een schot achterna zond, gelukkig zonder hen te treffen.

Raffles sloot de deur en draaide den sleutel om, die buiten in het slot stak.

Er kwam een bediende op het lawaai toesnellen.

Met één slag velde Raffles hem ter aarde.

Twee anderen ondengingen het zelfde lot... en nu was de weg vrij!

Charly, romp, armen en beenen — gelukkig afzonderlijk! — omwikkeld met de witte banden, liep als een haas, nog steeds niezend.

Zoo bereikten zij de hall, waar zich de vestiaire bevond.

Zonder zich den tijd te gunnen zijn eigen overjas te vragen aan de slaperige dienstbode achter de tafel, greep Raffles den eersten den besten pels, nam er voor den schaars bekleeden Charly óók een, en snelde naar de voordeur, voor de dienstbode goed en wel begreep, wat er eigenlijk aan de gang was.

Toen zij het wist, was het al veel te laat!

Raffles rukte de voordeur open en snelde naar buiten, gevolgd door Charly.

Voor het hek stond een auto te wachten.

Het was een splinternieuwe Fordwagen, dien zelfden dag door den Grooten Onbekende voor 500 dollar gekocht.

De trouwe Henderson zat achter het stuurwiel.

Als twee raketballen sprongen de beide vluchtelingen in den wagen, zonder zelfs van het portier gebruik te maken,

— Vooruit! beval Raffles. Zoo vlug als je kunt naar New-York, daar hebben wij gelegenheid te over, ons spoor te doen verdwijnen!

Terwijl de sterke wagen als met een sprong vooruit stoof, wendde Raffles zich lachend tot Charly en zeide:

— Die niespartij kwam wel wat ontijdig, beste jongen, maar je blijkt toch je tijd goed te hebben gebruikt, terwijl wij aan het diner zaten! Ik moet je

zeggen, dat ik mij in lang niet zoo goed geamuseerd heb!

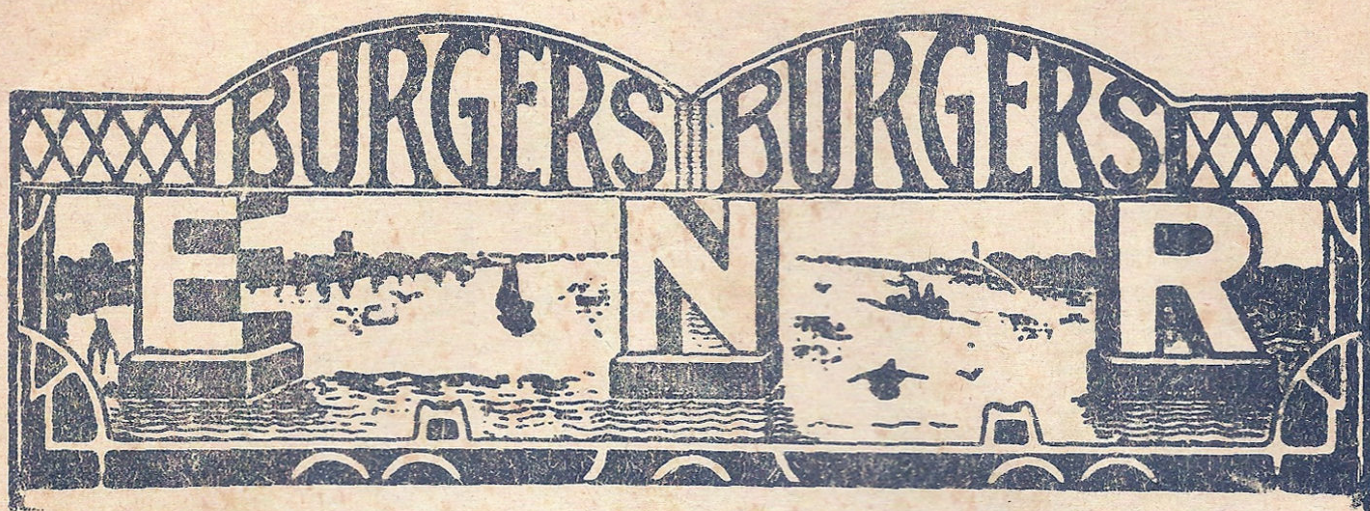
— Je hebt gelijk! Maar zeg me nu eens, wat je met den echten Menes denkt te doen, als wij weder te Londen zijn teruggekeerd?

— Wel, dat is nog al eenvoudig! Die waardige koning wordt natuurlijk gezonden naar de plek, waar hij behoort, namelijk naar het Britsch Museum!

De volgende aflevering (No. 217) bevat:

De vreemde violist.

Burgers E. N. R. Rijwielen

't Bezit van een BURGERS
E. N. R. maakt het leven
waardevoller.

Gij kunt duizendmaal meer
van de heerlijke natuur
genieten, gij bevordert Uw
gezondheid.